

Giới thiệu Làm Sao Để Hết Ưu Sầu

Bạn đang đọc truyện *Làm Sao Để Hết Ưu Sầu* của tác giả Bạch Dạ Vị Minh. Truyện ngôn tình hay nói về bạn trai bắt cá hai tay, người nhà trở mặt.

Xui xẻo tới cực điểm, vì sinh tồn, Bách Khê không thể không trở thành bảo mẫu toàn chức của một người đàn ông vừa bị tai nạn xe cộ ngã gãy chân.

Bách Khê vốn tưởng rằng Đỗ Khang rất khó đối phó, lại không nghĩ rằng, Đỗ Khang lại còn khó đối phó hơn trong tưởng tượng của cô, thậm chí suýt ngày quần lấy cô, khiến cô không thể nào trốn.

Về phần tại sao lại có người nói ngã gãy chân, Bách Khê: Ha ha.

Nam chính xấu bụng, thâm trầm cộng thêm phiền phức, sở trường là tỏ vẻ nghiêm trang, nói dối mà không đỏ mặt~

Đỗ Khang: Kiểu tóc mới của cô khỏi coi chết đi được.

Bách Khê: (◕◕◕) a ~ Vậy là kiểu tóc lần này cực kỳ thành công ~

Song song truyện online hay này thì mời các bạn đến với Hồn Anh Nơi Đâu để chinh phục thêm nhiều tựa truyện hơn nữa nhé.

Bạn đang đọc truyện *Làm Sao Để Hết Ưu Sầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Vé Số

Editor: Lin

“Cảm ơn đã quan tâm.”

“Hân hạnh.”

“Cảm ơn.”

“Cảm... không đúng, là 5!”

Lam Tiểu Tuyết hưng phấn nắm tờ giấy cào được một nửa trên tay, hận không thể cho toàn thế giới biết cô đã trúng số độc đắc. Cũng may Bách Khê vẫn rất tỉnh táo, che miệng cô nâng lại, đi tới nơi không có ai.

“Cậu buông ra...” Lam Tiểu Tuyết vùng vẫy, nghẹn ngào nói.

Cô sắp bị cô nàng có sức khỏe như đàn ông này làm tức chết! Còn có thể trở thành bạn thân!

Bách Khê đưa tay cướp tấm vé số của Lam Tiểu Tuyết. “Để cho mình mở, may mắn ở tay cậu quá kém, ngộ nhỡ nói ra là 5 đồng thì làm sao đây.”

Lam Tiểu Tuyết phản bác. “Cậu may mắn như vậy sao lại gặp phải tên đàn ông cặn bã, sang năm mình và bạn trai cũng chuẩn bị kết hôn rồi.”

Mặt Bách Khê không biến sắc, tim không đập, không vì bạn thân nói ra chuyện cũ mà cảm thấy đau lòng.

Vì lời Lam Tiểu Tuyết nói là sự thật, gần đây vận khí của cô đúng là không tốt, bạn trai cô yêu bốn năm bắt cá hai tay, mà đối tượng đó lại là cô bạn cùng phòng xấu xí hơn cô, điều này khiến lòng tự tin của cô bị đá kích rất lớn, đến bây giờ vẫn chưa hoàn toàn khôi phục như cũ.

“Mỗi người một số, trúng giải chúng ta chia 5:5.” Bách Khê tỉnh táo dùng móng tay cầm một mảnh nhỏ màu xám, gương mặt trắng bệch như không có tia máu hiện lên ý cười. “Ha ha ha, mình nói, không đến mức tuyệt tình như vậy, là một số không, không có số lẻ như cậu nói...!”

Kết quả thật sự khiến người ta hưng phấn, hai người các cô mua năm mươi đồng tiền vé số, có chừng hai mươi tư tấm là cảm ơn đã quan tâm, thật vất vả mới lấy được số năm, hiện tại lại một số không, đây quả là một chuyện cực kỳ tốt.

Tay cầm vé số của Lam Tiểu Tuyết có chút run rẩy, dĩ nhiên, cũng có thể là do trời quá lạnh.

“Thôi, tay cậu rất may mắn, cậu làm đi!” Hành hạ tâm lý như vậy thật thê thảm, khiến một cô gái không sợ trời không sợ đất như Lam Tiểu Tuyết cũng sinh ra một loại cảm giác sợ hãi.

Bách Khê vỗ vai an ủi cô nàng. “Ít nhất bây giờ chúng ta cũng không lo lắng chuyện mất vốn rồi, cậu yên tâm làm đi.”

Lam Tiểu Tuyết hạ quyết tâm, nhắm mắt lại cào hết phần xám tro.

“Nguyên...”

“Còn tốt hơn năm đồng!” Bách Khê lạc quan cười nói.

Lam Tiểu Tuyết hít một hơi, nói với Bách Khê. “Đi, chúng ta lại mua năm mươi đồng, mình không tin lần này không trúng được giải lớn.”

“Thôi đi, Tiểu Tuyết, không bằng chúng ta dùng năm mươi đồng này đi ăn tô mì.” Bách Khê lắc đầu.

“Không phải cậu không thích ăn mì sao?” Lam Tiểu Tuyết cảm thấy kỳ quái.

Cùng nhau lớn lên với Bách Khê, cô biết bạn thân mình bất kỳ yêu thích nào của bạn thân, giống như khi cô nhìn thấy Lý Thiên Viễn, cô lập tức biết được đó là hình mẫu lý tưởng của Bách Khê.

Chỉ tiếc cô chỉ đoán đúng bắt đầu, mà không đoán được kết cục, tên Lý Thiên Viễn đó lại có thể phản bội Bách Khê.

Bách Khê hiểu rõ cuộc sống chỉ biết chờ đợi. “Có tiền mới có thể muốn làm gì thì làm.”

“Vậy không bằng chúng ta về ăn ở nhà ăn, tầng hai nhà ăn có miễn phí tiền canh. ... Một cái bánh bao chỉ có năm xu, số tiền này đủ để cậu ăn trong một trăm ngày rồi.” Tiểu Tuyết quả không hổ danh là bạn xấu trời ban, lại có thể ra một chủ ý thối đến nhà bà nội như vậy.

“Ý cậu là một ngày chỉ ăn một bữa là được rồi?”

“Chẳng lẽ cậu có tiền ăn hai phần?”

Bách Khê nghiêm túc gật đầu, cảm thấy Lam Tiểu Tuyết nói rất đúng, hiện tại trong người cô chỉ có năm mươi đồng, còn là vé số. Nếu không phải được Lam Tiểu Tuyết tiếp tế, cô sợ rằng đến tiền mua nhiều vé số hơn cũng không có, làm cho một con người thất bại thành như vậy, thật sự không dễ dàng gì.

Bách Khê nghĩ, thành công duy nhất trong cuộc đời cô, đúng chính là có một người bạn thân như Lam Tiểu Tuyết ở cùng cô!

Một tháng trước, cô vẫn còn rất hạnh phúc, tự cho là cái loại này...

Lý Thiên Viễn học trước cô một khóa, ngày đầu tiên đến báo nhập học thì hai người gặp nhau. Một tháng sau, Lý Thiên Viễn thổ lộ với cô, hai người thuận theo tự nhiên ở cùng một chỗ.

Phản tình cảm của cô cũng chỉ mới thở ban đầu, cô vẫn luôn rất quý trọng mối quan hệ của hai người. Bốn năm qua bọn họ vô cùng ngọt ngào, chịu đựng cuộc sống xa cách Lý Thiên Viễn vì anh phải đi tìm việc làm, Bách Khê nghĩ phản tình cảm này có thể đi đến cuối cùng, không ngờ cô không kịp đề phòng để kẻ kẻ thứ ba chen vào hai người, mà người đó lại là bạn cùng phòng của cô.

Đó là một vấn đề kinh điển: Một người đàn ông có tiền đối xử không tốt với bạn và một người đàn ông không có tiền nhưng đối xử tốt với bạn, bạn sẽ chọn người nào?

Đáp án chính xác là tìm một kẻ giàu có nhưng đối xử tốt với bạn.

Chỉ tiếc, đó chỉ là chuyện trong tiểu thuyết mới có thể xảy ra, thực tế, Bách Khê lựa chọn người đàn ông không có tiền nhưng lại đối xử tốt với mình, mà người đàn ông đó lại lựa chọn người phụ nữ có tiền nhưng lại không đối xử tốt với anh.

Lúc chia tay, Lý Thiên Viễn nói cho cô biết. “Nhà cô ấy có phòng, của hồi môn lúc hai người họ kết hôn sẽ là một chiếc Santana.”

Lý do đơn giản như vậy của anh khiến cô không cách nào phản bác.

Cô vốn cho rằng giữa hai người chỉ cần có tình cảm, một ít khó khăn sẽ không phải trở ngại của hai người, nhưng mà tốt nghiệp được một năm, Lý Thiên Viễn nói cho cô biết, giữa hai người phải có tiền, nếu không tất cả đều là trở ngại.

Rất thực tế, cũng rất chân thật.

Là ai từng nói một câu như vậy, cuộc sống vĩnh viễn cầu huyết hơn trong tiểu thuyết, Bách Khê quả thật muốn tặng cờ lưu niệm cho người này.

Phong diện tình cảm đã khiến cô phiền lòng rồi, không lâu sau đó, cả trong nhà cũng xuất hiện vấn đề. Nóc nhà bị lủng, mưa suốt đêm, người xưa thật sự cũng không lừa được mình!

Tình huống nhà Bách Khê khá đặc biệt, ba mẹ cô sớm qua đời vì tai nạn xe cộ, rời khỏi thế giới của cô, thậm chí khuôn mặt của họ, cô cũng không rõ ràng, người nuôi dưỡng Bách Khê lớn lên là cô của cô. Sau khi cô chia tay không lâu, cô của cô lấy ra một đồng giấy tờ ghi chép số tiền tổn hao khi nuôi

cô từ nhỏ đến lớn, cho cô biết đã đến

lúc cô phải chịu trách nhiệm.

Khoảng chừng 25 vạn... cô thật sự không nghĩ ra được bà ấy lấy được khí từ đâu mà lại đưa ra công phu từ ngõ như vậy...

Cô là một sinh viên trường đại học, sao có thể có nhiều tiền như vậy, lúc cô đối mặt với đồng giấy tờ đó, cô lập tức sợ hãi người.

Bà ấy cho rằng cô là quả hồng mềm, đáng tiếc Bách Khê không phải.

Trước không nói đến chuyện có thật sự không xài nhiều tiền như vậy, dù phòng ốc và số tiền ngân hàng năm đó ba mẹ lưu lại cho cô cũng đủ để cô trả món nợ kèch xù này!

Tiền bồi thường tai nạn, tiền gửi ngân hàng, còn có một hai căn nhà, toàn bộ đều nằm trong tay của cô. Bách Khê chưa bao giờ nghĩ đến chuyện đòi về căn nhà trong tay bà ấy, vì cô cảm thấy bà ấy nuôi mình nhiều năm, căn nhà đó thuộc về bà là đúng, nhưng là người thì không nên làm rắn nuốt voi, ai còn có thể nghĩ đến bà ấy đòi cô 25 vạn tiền nuôi dưỡng.

Cô thì một mình cô vài năm qua cũng không tốn nhiều tiền như vậy.

Bách Khê nói chuyện nhà ở, quả nhiên, bà ấy lập tức nổi giận, mắng cô là kẻ vô tình vô nghĩa không có lương tâm, bà ấy nuôi cô nhiều năm như vậy còn không bằng nuôi một con chó, dù sao ý của bà là muốn Bách Khê trả tiền lại.

Đòi tiền cũng không đến mức đòi mạng, Bách Khê lập tức bị cô mình đuổi ra khỏi nhà...

25 vạn cô không chuẩn bị trả, nhưng cũng không có ý định lấy lại nhà ở.

Nếu như không có lời nói của bà ấy, đoán chừng cô đã bị ném tới cô nhi viện, làm sao có thể học hết đại học như vậy.

Đoán chừng bà ấy thấy cô sắp tốt nghiệp, cho nên muốn cô lập một tờ giấy nợ muốn cô mỗi tháng phải gửi tiền về nhà.

Kể từ sau khi Bách Khê lên đại học, bà ấy đã không cho cô phí sinh hoạt, toàn bộ đều là nhờ cô nhờ vào việc làm thêm và tiền học bổng mà có được, thành tích của cô cũng coi như không tệ, hàng năm đều có thể nhận học bổng. Hơn nữa tiền đi làm thêm, cuộc sống của Bách Khê cũng coi như tạm ổn, trôi qua vô cùng nhẹ nhàng. Nhưng kể từ khi cô nói chấm dứt với tình yêu, tiền lập tức chảy ào ào ra ngoài, túi tiền vốn có thể coi là đầy đủ lập tức trôi xuống.

Vừa mới nạp học phí cho học kỳ cuối, túi của Bách Khê lập tức rỗng tuếch.

Lam Tiểu Tuyết có suy nghĩ kì lạ, nói Bách Khê sau đại nạn nhất định có may mắn, cho nên tài trợ cho cô 50 đồng mua vé số.

Ngoài trời, bông tuyết bay đầy, thật lâu hai người mới tìm thấy một quầy vé số, lập tức tiến lên mua tận 25 tấm vé.

Bách Khê lẳng lặng đổi vật phẩm trong tay nhận lấy 50 đồng, nhất thời không biết nói gì.

"Thôi, nhìn bộ dạng đáng thương của cậu này, mình mời cậu đi ăn lẩu!" Lam Tiểu Tuyết nghĩa khí vỗ vai Bách Khê.

"Cậu còn tiền?" Bách Khê biết, Lam Tiểu Tuyết cũng nghèo rớt mòng tơi, cũng không khá hơn cô là bao.

"Ai nói với cậu mình sẽ trả tiền, kêu tên đầu heo đó không được sao." Heo - là biệt danh Lam Tiểu Tuyết dành cho bạn trai yêu của mình.

"Đừng cả ngày gọi anh ấy là heo, ngày nào đó anh ấy bị tiểu yêu tinh câu đi, cậu khóc thành heo cũng không có người để ý."

"Được rồi được rồi, đừng nói đến vấn đề này, vừa rồi mình có gửi tin nhắn cho anh ấy nói đi ăn hải sản, rốt cuộc cậu có đi không?" Lam Tiểu Tuyết vừa gửi tin nhắn vừa nói.

"Đi, dĩ nhiên đi!" Canh miễn phí và bánh bao chiên với hải sản, là heo cũng biết nên chọn thể nào!

Đợi đến lúc hai người đến nơi ăn hải sản, đã qua hơn một tiếng.

Lam Tiểu Tuyết vừa thở hổn hển vừa giải thích lý do mình bị trễ. "Thật sự không nên trách em, xe bus hôm nay quá chậm, cuối cùng còn kẹt xe, em và Bách Khê phải chạy như điên mới tới được đây."

Chư Tề khinh bỉ liếc mắt nhìn bạn gái mình, đến trễ là đến trễ, lấy cớ làm gì!

"Về sau gặp chuyện như vậy, trực tiếp gọi cho anh, đừng nói với anh không có tiền, anh trả cho em!"

Bách Khê ngồi bên trong nghe xong lời này lại nhớ lại trước kia kết quả sau khi mình gọi cho Lý Thiên Viễn là bị anh mắng cho một trận, trong lòng nhất thời cảm thấy chua xót.

Không sợ không biết phân biệt tốt xấu, chỉ lo so sánh.

Bách Khê nghĩ, may mắn Lý Thiên Viễn đã trở thành quá khứ, nếu không cô còn ngầy ngốc để bị lừa!

Còn chưa kịp buồn bã, Lam Tiểu Tuyết đột nhiên lôi kéo tay áo cô nói. "Mẹ nó, đó không phải là Lý Thiên Viễn và người tình của anh ta sao!"

Trong nháy mắt, Bách Khê rất muốn nổi nóng.

Hôm nay là ngày xui xẻo gì vậy, lại có thể gặp hai người đó, ông trời muốn nhanh chóng làm mờ mắt cô sao!

Mấy này, ở trong ký túc xá nghe người phụ nữ đó nói chuyện yêu đương đã quá đủ rồi, thật vất vả mới ra ngoài được một chuyến, kết quả lại thành như vậy, mấy người nói xem, cô có thể không buồn bực sao?

Bạn đang đọc truyện *Làm Sao Để Hết Ưu Sầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Công Việc

Editor: Lin

Bách Khê nhìn đôi cậu nam nữ càng ngày càng tiến lại gần, trong lòng có chút rối loạn.

Nhìn sắc mặt người đàn ông hồng nhuận, bộ dạng phơi phới, cũng biết những ngày này, anh ta sống rất thoải mái. Chia tay với cô, đối với Lý Thiên Viễn mà nói, có lẽ là một quyết định đúng đắn.

"Tên đàn ông cận bã đó, cuộc sống trong những ngày này nhất định rất thoải mái." Lam Tiểu Tuyết ghét ác như thù vừa cố gắng trừng mắt như muốn nhìn xuyên qua thân thể Lý Thiên Viễn, vừa hưởng thụ miếng tàu hủ mà Chu Kỳ dứt cho mình.

Ngược lại, Lý Thiên Viễn không nói gì, nhưng Điền Phuong Lệ lại không bỏ qua được câu châm chọc này, sắc mặt nhất thời trở nên xấu đi.

Điền Phuong Lệ xoay đầu, không khách khí phản bác. "Cô mới là đàn ông cận bã, cả nhà cô đều đàn ông cận bã."

Rất dễ để thấy, Điền Phuong Lệ và Lý Thiên Viễn nhìn thấy đám người Bách Khê, chỉ là không lên tiếng chào hỏi mà thôi.

Lam Tiểu Tuyết xinh đẹp liếc mắt, đặt chiếc đũa trong tay xuống, khinh thường nói. "Thật xin lỗi, tôi là nữ, vĩnh viễn không thể trở thành một tên đàn ông cận bã, nếu không đợi đến lúc tôi cận bã thì cô hãy nói."

"Tiểu Tuyết..." Bách Khê cảm thấy tình hình sắp không khống chế được, vội vàng lôi tay áo của Lam Tiểu Tuyết. "Mặc kệ bọn họ."

Trước mặt mọi người, cô cũng không muốn mất mặt vì đôi cậu nam nữ này, căn bản vì bọn họ không xứng.

Điền Phuong Lệ vốn luôn tồn tại cảm giác mình thua cô, nhưng kể từ khi cô cướp được Lý Thiên Viễn từ tay Bách Khê, cả người như thay đổi, trở nên cô cũng kiêu ngạo. Thật ra từ khi mới nhập học cô đã thích Lý Thiên Viễn, nhưng Lý Thiên Viễn lại thích Bách Khê xinh đẹp hơn, Điền Phuong Lệ ghen tỵ suốt ba năm rưỡi, hôn nay cuối cùng cũng có cơ hội để lên mặt với Bách Khê, cô gần như nắm lấy tất cả thời gian Bách Khê ở ký túc xá để nói chuyện yêu đương.

Đoạn thời gian đó khiến Bách Khê vô cùng ghê tởm, nhưng cô lại không có tiền để ở trọ bên ngoài, mặt khác cô lại cãi nhau với cô mình, cho nên không thể không nhận những đợt bom yêu thương do Điền Phuong Lệ liên tiếp dội bên tai mình. May mắn tính nhẫn nại và thích ứng trời sinh của Bách Khê tương đối mạnh, lúc này cũng không bị ép cho trở thành chứng trầm uất. đ.đ. l. q.đ

Sắc mặt Lý Thiên Viễn không tự nhiên buông bàn tay đặt bên hông của Điền Phuong Lệ, cười nói. "Thật đúng lúc, mấy người cũng ăn ở đây."

"Ừ."

Bách Khê miễn cưỡng nặn một nụ cười. Cho đến bây giờ cô mới hiểu những người đàn bà chia tay nhanh chóng với bạn trai cũ, tìm một bạn trai mới, tìm một cuộc sống mới ít ỏi cỡ nào, ít nhất Bách Khê thừa nhận cô không được điểm này, tình cảm hơn ba năm, sao có thể nói quên là lập tức quên được.

Có lẽ không lâu nữa, vào một ngày nào đó, thời gian sẽ từ từ hòa tan tất cả, nhưng bây giờ cô vẫn không làm được.

Sau khi Bách Khê ừ một tiếng, không khí đột nhiên trở nên xấu hổ, Chu Kỳ phát điên, nói một câu. "Có muốn ăn cũng không?"

Vừa mới nói xong, Chu Kỳ lập tức ôm lấy đầu gối gào lên. "A! Đau quá!"

Điền Phương Lệ khinh thường cười lạnh một tiếng, lôi kéo tay của Lý Thiên Viễn rồi đi.

Hai người còn chưa đi xa đã nghe thấy giọng nói oang oang của Lam Tiểu Tuyết. “Cái người đầu heo này, anh muốn đổi đầu với em phải không, ngồi ăn cũng bần với hai người đó có phải rất ghê tởm không chứ!”

Chu Kỳ bị bạn gái ác độc đập một cái, uất ức che chỗ đau. “Anh quên rồi chứ sao... em không thể yêu cầu quá cao về trí nhớ của anh.”

“Sao anh lại không chịu quên ăn cơm chứ!” Lam Tiểu Tuyết thấy đáng về không chịu thua kém của anh thì vô cùng giận dữ, mỗi lần làm sai đều là câu nói này, nhớ ăn không nhớ việc gì!

“Được rồi, Tiểu Tuyết, cậu nhỏ giọng một chút.” Bách Khê bắt đầu đi che trán. “Buổi tối mình còn phải về ký túc xá, có vẻ như Điền Phương Lệ lại gọi điện thoại nói chuyện ghê tởm đến nửa đêm.” Nói thật, mỗi ngày cô nghe hai người bọn họ nói chuyện yêu đương, trái tim thủy tinh đã biến thành kim cương, mà thái độ của Bách Khê lúc đầu là cấm hận đến tận xương tủy biến thành nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện.

Cô đến cơm còn không ăn được, sao còn có thể rảnh rỗi tình ái.

“Cũng biết là vậy, nhưng thấy cô nàng cũng thật nhàm chán, thời gian đã lâu rồi, vẫn còn như vậy.” Lam Tiểu Tuyết vớt thịt trong nồi ra ngoài, một nửa cho Bách Khê, một nửa cho Chu Kỳ, mặc dù cô thường mắng Chu Kỳ là tên đầu heo không nhớ chuyện gì, nhưng trên thực tế vẫn luôn đối xử tốt với Chu Kỳ.

Chu Kỳ vừa thấy thịt cũng không kêu nữa, lập tức vui vẻ ăn, vừa ăn vừa nghe hai người bạn thân nói chuyện, thỉnh thoảng lại chen một câu vào.

“Ý định của mình là đi tìm công việc, tốt nhất là bao ăn bao ở, như vậy mình có thể trực tiếp dọn ra khỏi ký túc xá.” Bách Khê lập một kế hoạch cho tương lai của mình, cảm giác việc cấp bách nhất của cô hiện này là thoát khỏi đạn pháo của Điền Phương Lệ, để có thể có một giấc ngủ thật ngon.

Đầu tiên Lam Tiểu Tuyết gật đầu một cái, sau đó lại phản ứng chậm nửa nhịp trợn to hai mắt. “Không phải cậu nói muốn đi làm nguyên cứu sinh ở Anh sao? Cứ bỏ qua như vậy?”

Nhắc tới mục tiêu từng khiến cô cố gắng phấn đấu, Bách Khê cảm thấy nước mắt cả mình có chút không chịu nổi của mình.

“Cậu bị ngốc à, bây giờ đến cơm mình còn không có mà ăn, còn nói cái gì mà du học nước ngoài, nằm mơ giữa ban ngày.”

“Bách Khê, cậu đừng chán chường như vậy được không, thành tích học tập của cậu cao như vậy, không xuất ngoại sẽ rất lãng phí tài năng, cậu biết không!” Lam Tiểu Tuyết có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nhưng cô cũng biết, với tình trạng bây giờ của Bách Khê, ra nước ngoài du học, thật sự là đâm rỗng hang hỏ. Cuối cùng cô chỉ có thể thờ dài nói. “Nếu nhà mình giàu thì thật tốt.”

Bách Khê phiền muộn ngồi chọn lựa thức ăn trong nồi, nhưng vẫn không tìm được thứ mình muốn, cô mớ một đặt đĩa xuống, đôi mắt vô hồn nói. “Nếu cậu là một thiếu gia nhà giàu, mình sẽ lập tức gả cho cậu.”

“Phi... hai người đừng có như vậy được không, mình còn đang ở đây!” Chu Kỳ không rõ ràng nói.

Lam Tiểu Tuyết bị anh chọc, cười ra tiếng, cuối cùng tâm tình cũng tốt hơn một chút.

Chờ Chu Kỳ ăn xong đồ ăn trong miệng, anh đột nhiên vỗ vỗ đầu mình, như nghĩ tới điều gì đó.

Lam Tiểu Tuyết không nhịn được nói anh. “Anh đừng vỗ, càng vỗ càng đau thì làm sao đây!”

“Đây không phải vì anh vừa nhớ đến một chuyện tốt sao, Bách Khê, có phải gần đây cậu rất thiếu tiền không, mình có một công việc từ trên trời rơi xuống cậu có muốn làm không?” Chu Kỳ đặc ý nói.

“Công việc từ trên trời rơi xuống?”

Lam Tiểu Tuyết Bách Khê nhìn nhau, cũng không biết trong hồ lô của Chu Kỳ bán loại thuốc gì.

“Mình có một người anh em, gần đây xảy ra tai nạn xe cộ, bị ngã gãy chân phải ngồi xe lăn, ba mẹ cậu ta bận rộn làm ăn nên muốn tìm một bảo mẫu đến chăm sóc cuộc sống của cậu ta, nhưng người anh em này của mình lại rất phiền phức khó hầu hạ, đến nay cũng sa thải gần năm sáu người hầu rồi, người bảo mẫu đến chăm sóc cậu ta thời gian ở đó lâu nhất là một ngày đã bị đuổi về, sau đó ba mẹ cậu ta ra phí một vạn tệ để thuê bảo mẫu, dù cậu có ghét bỏ công việc bảo mẫu cũng nên thử xem một chút, dù sao nhà cậu ta cũng rất nhiều tiền mà không có chỗ tiêu.”

“Ý cậu là muốn mình giả làm bảo mẫu một ngày để lừa tiền?” Bách Khê có chút hiểu được tại sao Chu Kỳ lại nói đây là công việc từ trên trời rơi xuống.

Công việc một ngày, thì cho cô một vạn tệ, đây không phải từ trên trời rơi xuống thì là gì!

Bách Khê cũng không quan tâm cái gì vấn đề đạo đức rồi, dứt khoát nói hai chữ: “Mình đi!”

“Hai chữ này rất dễ khiến người khác hiểu lầm cậu biết không, một cái là tên gọi tắt của mình, một cái đại diện cho sự lựa chọn của cậu.” Chu Kỳ đột nhiên nghiêm túc nói.

Lam Tiểu Tuyết, Bách Khê: “...”

Cuối cùng Bách Khê cũng hiểu tại sao sau khi Lam Tiểu Tuyết quen với Chu Kỳ, tình tình ngày càng nóng nảy, có một người bạn trai như vậy, không nóng nảy đúng là rất khó. Nhưng Bách Khê thấy trước mắt Chu Kỳ đã tìm được một công việc từ trên trời rơi xuống này, cho nên cô cũng không so đo nhiều như vậy.

“Ý của mình là công việc tốt như vậy, cậu nhanh nhanh liên lạc cho mình đi.”

Chu Kỳ lại vỗ đầu lần nữa. “Ồ! Lần này thì hiểu rồi!”

Về mặt của Lam Tiểu Tuyết như chỉ tiếc luyện sắt không thành thép, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Chu Kỳ. “Heo!”

Chu Kỳ đang lật tìm điện thoại đi động mờ mịt ngẩng đầu. “Gọi anh làm gì?”

Bách Khê vội vàng kéo Lam Tiểu Tuyết đang nóng nảy. “Không có việc gì, không có việc gì, cậu nhanh liên lạc cho mình đi.”

Khoảng năm phút sau, Chu Kỳ đã tìm được số liên lạc của người anh em đó cho Bách Khê rồi, thuận tiện gọi điện thoại cho ba mẹ anh chàng kia.

“Vừa khéo, ngày mai bác trai bác gái phải đi công tác, đang lo trong nhà không có ai chăm sóc Đỗ Khang, kết quả lại có người từ trên trời rơi xuống.” Chu Kỳ cúp điện thoại, cười sáng lạn.

Bách Khê nghe được cái tên này, có chút nhú mày.

Đỗ Khang...

Cái tên này, cô cảm giác như đã từng quen biết, nhưng cô lại không nhớ nổi rốt cuộc đó là ai.

“Ai, đúng rồi, Đỗ Khang không phải là đội trưởng đội bóng rổ của cậu ở trường sao! Là truyền thuyết của học viện kinh tế!” Lam Tiểu Tuyết lập tức nhớ được Đỗ Khang là ai.

Không phải cô háo sắc, mà là vì danh tiếng của Đỗ Khang thật sự quá lớn, từ sáng đến tối đều có người đến trước mặt Đỗ Khang thổ lộ. Chỉ cần Đỗ Khang xuất hiện trong trận đấu bóng rổ, bãi tập nhất định sẽ tập nập cổ động viên là những người hâm mộ. Thật ra thì điều khiến Lam Tiểu Tuyết cảm nín là, trong trường, Đỗ Khang còn có hẳn một cộng đồng người hâm mộ.

“Lại là anh ta?” Bách Khê có chút ngoài ý muốn. “Nếu như là anh ta, sao trong trường lại không có chút tin tức nào?” Theo lý thuyết, một nhân vật nổi tiếng như vậy bị tai nạn xe cộ, đó không phải là tin tức mà toàn trường đều biết sao.

Chu Kỳ đột nhiên bắt mắt với sự nhiệt tình của bạn gái, bừa bãi nói. “Đám người hâm mộ phong tỏa tin tức chứ sao.”

...

Trong lòng Bách Khê đột nhiên có một loại dự cảm không lành.

Cô chuẩn bị đi hăm dọa người khác, cuối cùng đó lại là một tên vô cùng hung tàn!

Chỉ vì đồng nhân dân tệ xinh đẹp, cô chỉ có thể nhắm mắt tiến lên. Suy nghĩ lạc quan một chút, cũng chỉ có một ngày mà thôi, chỉ cần cô không kiêu căng, đám người hâm mộ đó tuyệt đối sẽ không biết!

Bạn đang đọc truyện *Làm Sao Để Hết Úu Sầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Đỗ Khang

Editor: Lin

Sau khi Chu Kỳ đưa địa chỉ cho Bách Khê, lập tức mang bạn gái kiêm bạn thân của Bách Khê ra ngoài đi dạo chơi rồi.

Một mình Bách Khê đi trên phần đường dành cho người đi bộ một hồi, vừa đi vừa nghĩ, đi dạo lung tung không có mục đích gì.

Thật ra thì có một số việc cô vẫn không nói với Lam Tiểu Tuyết, cô đã gửi đơn đi học nghiên cứu sinh ở Anh rồi, hơn nữa cũng nhận được offer, thậm chí nhà trường cũng đồng ý chu cấp một phần học bổng. Phần học bổng này không khác gì viên than sưởi ấm Bách Khê trong những ngày đông, nhưng nó cũng chỉ đủ để chi trả học phí cao ngất ngưỡng của ngôi trường đó.

Đối với Bách Khê mà nói, học đại học A luôn là ước mơ của cô, nếu là một tháng trước, nhất định cô sẽ không chút do dự lựa chọn đi học.

Mà bây giờ, cô rút lui.

Thậm chí cô còn nghĩ đến chuyện đi vay, sau đó giảm khẩu phần ăn trong một khóa làm nghiên cứu sinh ở nước Anh, nhưng ngân hàng sao có thể cho một người trẻ tuổi không có gì cả như cô vay tiền.

Bách Khê thừa nhận, cuộc sống có đôi khi cũng rắc rối như thế.

Nhưng cũng may, ông trời không hoàn toàn bỏ rơi cô, nếu như ngày mai tất cả đều tiến hành thuận lợi, cô có thể có được một vạn nhân dân tệ tiền mặt.

Có một vạn đồng, có rất chuyện có thể thay đổi, nói không chừng cô có thể dùng khoản tiền đó làm một chút buôn bán nhỏ góp đủ tiền sinh hoạt phí đi Anh!

Hy vọng luôn đầy tràn, thực tế lại rất âm đạm.

Rạng sáng ngày hôm sau, Bách Khê không thay quần áo sạch, vì Chu Kỳ nói cho cô biết, Đỗ Khang là một người mắc bệnh sạch sẽ.

Vì để Đỗ Khang chán ghét, cô nhất định không mặc quần áo sạch sẽ.

Ôm trong lòng 50 đồng cuối cùng, Bách Khê đi đến nhà của Đỗ Khang.

Căn cứ vào lời nói của Chu Kỳ, nhà Đỗ Khang có rất nhiều tiền, cho nên Bách Khê cho rằng Đỗ Khang hẳn là ở những tòa biệt thự cao cấp trong thành phố. Không ngờ đi theo địa chỉ, cô chỉ đến một căn chung cư bình thường.

Bách Khê vô cùng hoài nghi có phải người tên Chu Kỳ đó lừa mình, nhưng có Lam Tiểu Tuyết ở đó, cậu ta hẳn cũng không có lá gan to đến như vậy.

Cốc cốc cốc...

Bách Khê đứng ở trước cửa gỗ một hồi đột nhiên nghĩ đến một vấn đề nghiêm túc, nếu Đỗ Khang ngồi xe lăn, hơn nữa ba mẹ anh ta cũng không có ở nhà, vậy ai sẽ thay cô mở cửa?

Vấn đề này nhanh chóng được giải đáp, vì cánh cửa trắng xanh được mở ra, mà trước mặt Bách Khê là một con mèo mập ngồi liếm móng vuốt.

“Con mèo này thật thông minh, lại biết mở cửa!” Bách Khê không tự chủ được kinh ngạc nói.

Mà một giọng nói lạnh lùng truyền đến phá hư không khí tốt đẹp trước mắt. “Vì cô quá đàn, không biết trên thế giới này có hộp điều khiển cửa.”

“Meo meo...” Con cá ngừ ngẩn của nhân loại...

Con mèo khinh bỉ liếc nhìn cô một cái, lập tức chạy vào trong ngực chủ nhân của nó.

Bách Khê bị những lời này làm sặc đến sặc mặt đỏ bừng, cô đang muốn phản bác, vừa nâng tầm mắt lên thì ngây ngẩn cả người.

Không sai, là ngây ngẩn cả người.

Lần đầu tiên nhìn thấy người đàn ông này, trong nháy mắt ngây ngẩn cả người, có lẽ ý nghĩa là vạn kiếp bất phục.

Vì cô không biết, trong cuộc sống như thế nào lại có thể tồn tại một gương mặt hoàn mỹ như vậy, chỉ một khoảng thời gian, Bách Khê lập tức đánh đổ quan điểm về cái đẹp của mình.

Từng không thừa nhận mình là người dễ mất không chế, nhất định là do cô chưa gặp gương mặt đủ xinh đẹp.

Từ hôm nay trở đi, Bách Khê quyết định liệt những lời nói của người này vào thiên tài.

Nhưng mà thiên đường và địa ngục chỉ cách nhau một giới tuyến mà thôi, giữa thiên sứ và ác quỷ, cũng chỉ kém nhau một chữ.

Người đàn ông đó nói. “Cố ý mặc bẩn thỉu như vậy, cô vì số tiền một vạn tệ đó mà đến sao?”

Bách Khê có chút không phản bác được, chỉ vì lời nói của người đàn ông này là sự thật, nhưng cô vẫn cảm thấy lòng tự trọng của mình bị chà đạp.

“Xin lỗi, tôi là người nghèo, chỉ có quần áo cũ như vậy để mặc.” Bách Khê không ngừng hô hấp cố gắng làm dịu lại những cảm xúc đang tuôn trào trong lòng mình, cố gắng nói lên lý do, khiến mình lạnh lùng mạnh mẽ hơn một chút.

Đỗ Khang bày ra vẻ mặt xem thường. “Tùy cô.”

Bách Khê cố ngăn chặn lửa giận của mình, tự nói với mình trước mặt cô là một người nửa tàn phế vì tai nạn xe cộ, cô không thể bắt nạt những kẻ yếu. Chuyện cho tới bây giờ, cô cũng chỉ có thể lựa chọn kiên cường một chút rời khỏi cái phòng này, mặc dù rất tiếc một vạn tệ, nhưng điều kiện tiên quyết

của cô là không hi sinh lòng tự trọng của mình.

“Xin lỗi, tôi cảm thấy suy nghĩ của anh và của tôi rất khác nhau, tôi có thể không nhận công việc này được rồi.” Dứt lời, Bách Khê xoay người muốn rời đi. Vậy mà chuyện này lại xảy ra một bước ngoặt, vì người đàn ông xem ra là không ai bị nổi này lại mở miệng giữ cô.

“Nhưng bây giờ tôi có một cách để đặt tiền trước mặt cô, không biết cô có đồng ý không.”

Nói là giữ lại, nhưng trong giọng nói lại không có chút ý muốn giữ lại, vì bản thân Đỗ Khang như một ông vua ngồi trên cao, ra một hiệu lệnh bố thí cho thiên hạ. Nhìn từ điểm này, Đỗ Khang và con mèo thích bắt nạt loài người trong ngực anh có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau một cách kỳ diệu.

Bách Khê cho rằng mình sẽ

Không thèm quan tâm mà xoay người rời đi, sự thật lại là cô gấp gấp xoay người nói: “Cách gì?” thượng đế, xin người hay tha cho người phụ nữ nghèo đến điên rồi này, dù sao trong người cô cũng chỉ còn 40 đồng.

Sau khi nói xong câu đó, Bách Khê cảm thấy khoe miệng Đỗ Khang mơ hồ xuất hiện nụ cười, bên trong có chút khinh miệt, nhưng lại vẫn tươi đẹp động lòng người như cũ.

Đỗ Khang nói, “Chăm sóc tôi bốn tháng.” Bình thường khi mở miệng nói chăm sóc tôi, người nói không ít thì nhiều cũng có thái độ khiêm nhường, nhưng Đỗ Khang lại không.

Xe lăn của anh giống như ghế của vua, sau đó anh ngồi trên ghế nói ra bất kì câu nói nào, đều là chân ý không thể xóa nhòa, cũng không thể nghi ngờ.

Tren đời này, người có thể nói việc chăm sóc mình giống như phục tùng mình, Bách Khê nên vì chút lòng tự trọng của mình mà cự tuyệt phần công việc này, sau đó dùng phòng cách như một đóa hoa sen gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn của mình mà cảm động vai nam chính.

Nhưng đáng tiếc, Bách Khê chỉ là một người phạm trần mà thôi, cho nên điều cô thốt lên là ... “Một tháng bao nhiêu tiền?”

Đỗ Khang nhìn Bách Khê một cái thật sâu, sau đó trả lời: “Bao ăn bao ở một tháng một vạn.”

“Tiền lương khiến người ta rất động lòng, khi nào tôi có thể bắt đầu?” Bách Khê không chút do dự, lập tức đồng ý.

Đây là một điều kiện hết sức phong phú, mặc dù khi tiếp nhận công việc này cô sẽ phải chịu đựng người đàn ông ngạo mạn đến tận cùng này những bốn tháng, nhưng Bách Khê lại có thể nhận được bốn vạn tiền công, thời gian nhập học trường đại học A là tháng mười, mà bốn vạn này là cơ hội cuối cùng của Bách Khê. Trên thế giới này, người chịu khom lưng trước năm đầu gạo tất nhiên đáng giá coi trọng, vậy mà phần lớn trong chúng ta lại sống cuộc sống bận rộn trong cõi trần, mỗi ngày đều vì sinh tồn mà bôn ba mệt nhọc.

Bách Khê có lúc hạnh phúc sẽ nghĩ, bây giờ cô còn trẻ, cô có tư cách phấn đấu vì ước mơ của mình.

Đỗ Khang gật đầu, sau đó chỉ bản hợp đồng trên bàn, “Đây là hợp đồng tôi đánh ra trước khi cô tới, bên trong là những nhiệm vụ cô cần thực hiện và quyền lợi.”

“Tôi có thể nói ra điều kiện với bản hợp đồng này sao?” Bách Khê cẩn thận nhìn bản hợp đồng, cảm giác có lẽ cô nên tranh thủ một chút quyền lợi cho mình.

“Có thể.” Bách Khê còn chưa kịp vui mừng, lập tức nghe Đỗ Khang không nhanh không chậm nói: “Cô có thể nêu ra quyền lợi, mà tôi cũng sẽ thu lại những quyền lợi vốn có trong điều khoản.

Trong nháy mắt, Bách Khê đã hiểu, nói cách khác, coi như cô nói lên dị nghị, người đàn ông này cũng sẽ không cân nhắc.

Trong mười phút ngắn ngủi Bách Khê cảm giác mình đã hoàn toàn bị Đỗ Khang đánh bại, hơn nữa còn thua hoàn toàn triệt để. Nhưng đến cuối cùng cô vẫn đặt bút ký xuống bản hợp đồng, chỉ vì những điều khoản Đỗ Khang định ra trong bản hợp đồng này rất công bằng.

Khi nào thì cô dọn nhà?” Đỗ Khang nhìn chằm chằm vào mắt Bách Khê nói.

Bách Khê hơi sững sốt, lúc sau mới phản ứng được. Đỗ Khang nói cái gì vậy, suy nghĩ một chút cũng phải, phải chăm sóc một người hai chân không tiện, ở cùng anh ta là chuyện nhất định. Cho nên, ngày Đỗ Khang hoàn toàn khôi phục, Bách Khê mới có thể rời khỏi nơi này.

Ký túc xá là nơi cô không có bất kỳ hoài niệm nào, cho nên Bách Khê lập tức nói: “Ngày mai được không?”

Ngoài dự đoán, nhưng Đỗ Khang vẫn ngại chậm, “Tôi hôm nay cứ ở đây, phòng cô tôi đã dọn dẹp xong.”

Bách Khê không sao cả gật đầu, dù sao hành lý của cô cũng không nhiều, thu dọn đơn giản là được rồi.

Vừa nghĩ đến việc có thể thoát khỏi bom công kích yêu thương của Điện Phương Lệ, tâm tình Bách Khê bị Đỗ Khang làm cho bức bối lập tức sáng sủa, ngay sau đó cô thấy mặt than của Đỗ Khang cũng thuận mắt hơn nhiều.

“Tôi có một vấn đề muốn hỏi anh một chút?” Bách Khê nghi ngờ hỏi.

“Nói.” Đỗ Khang cũng không ngần ngại, chỉ chuyên chú vuốt ve bộ lông mềm mại của con mèo trên người.

Bách Khê lấy dũng khí nói: “Tôi nghe Chu Ký nói anh là người rất hay bắt bẻ, đã đuổi rất nhiều bảo mẫu, sao anh có thể biết được anh có thể chịu được tôi?”

Trên thực tế, cô là sinh viên đại học, trên trường cũng không có thứ gì nổi bật, thậm chí Đỗ Khang còn không biết cô có thể nấu cơm hay không đã ký hợp đồng, người đàn ông này đang suy nghĩ cái gì vậy.

Đối mặt với chất vấn của Bách Khê, khóe môi của Đỗ Khang giương lên, im lặng mỉm cười: “Nếu như tôi sa thải cô, cô vẫn có ước phí một vạn tệ như cũ.”

Bách Khê: vấn đề như vậy không phải lại trở về lúc ban đầu rồi sao?

Như vậy cô phải chịu đựng lời nói ác độc của Đỗ Khang để làm việc hay là chọc cho Đỗ Khang không vui, nhận được ước phí thì chạy lấy người đây?

Bạn đang đọc truyện *Làm Sao Để Hết Ưu Sầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Dọn Nhà

Editor: Lin

Ký túc xá 605, không khí có gì đó không đúng.

Hôm qua, sau khi Điền Phương Lệ hẹn hò với bạn trai trở về, vẻ mặt có gì đó không vui, hai chị em trong phòng cũng liếc mắt nhìn nhau, yên lặng cầu nguyện trong lòng rằng Bách Khê nhanh chóng trở về để dời lực chú ý của cô nàng này đi.

Một giờ sau, cuối cùng Bách Khê đã trở lại, hai chị em trong phòng cùng thở phào nhẹ nhõm. Mà khi họ cho là mình lại có thể tiếp tục xem vở kịch áp bức đó, Bách Khê lại bắt đầu dọn dẹp quần áo.

Một cô gái gan lớn hỏi. “Bách Khê, cậu định đi giặt quần áo sao, mình cũng muốn đi.”

Về mặt âm trầm của Điền Phương Lệ trùng mắt liếc cô nàng đó một cái, đang định nói gì đó, lập tức nghe thấy Bách Khê trả lời. “Không phải, mình định dọn ra ngoài ở.”

Bách Khê muốn ra ngoài ở!

Tin tức này khiến những người trong ký túc xá kinh hãi, những rất nhanh tất cả đều bình tĩnh lại. Dù sao một người cũng không nhận được việc người thứ ba luôn ở trước mặt nói chuyện yêu thương với bạn trai trước của mình, Bách Khê có thể nhận được lâu như vậy, đã vô cùng khó tin rồi.

Ký túc xá lập tức yên tĩnh lại, chỉ thỉnh thoảng nghe thấy âm thanh do Bách Khê thu dọn đồ đạc, không khí có vẻ cực kỳ quý dị.

Điền Phương Lệ nhìn chằm chằm vào sống lưng của Bách Khê, trọn mắt nhìn một hồi cũng khiến cô cảm thấy nhàm chán lập tức xông cửa đi ra ngoài.

Ầm một cái, âm thanh vang dội cả ký túc xá.

Cô nàng đi rồi, em gái trong phòng mới nói chuyện với cô. “Bách Khê, mình nghe nói cậu rất nghèo, nếu cậu không nhận được muốn dọn ra ngoài, mình còn có hai trăm đồng, cậu cầm dùng trước.”

Bách Khê cảm động nhìn những em gái trong ký túc xá, trong lòng vô cùng ấm áp.

Hai cô gái này luôn ở cùng với nhau như hình với bóng, quan hệ với Bách Khê cũng không tính là tốt, nhưng đến thời điểm này, hai người quan tâm vẫn khiến Bách Khê cảm động.

Nói thật, trong ký túc xá, Điền Phương Lệ như vậy chính là cực phẩm, thật ra vốn lên là như thế. Bách Khê vốn cũng đã tuyệt vọng với tiền đồ trên thế giới này, những hôm nay cuộc sống lại cho cô một chút ánh sáng.

Cô mỉm cười nói. “Không cần, ... mình tìm được việc, bao ăn bao ở ...” mặc dù đi làm bảo mẫu, nhưng được bao ăn bao ở thật sự rất đáng khen.

Hai cô gái này nghe nói như vậy mới yên lòng, trấn an Bách Khê. “Vậy thì tốt, cậu là con gái ở bên ngoài một mình cần thận một chút, chú ý an toàn.”

“Ừ, yên tâm, mình biết rồi.” Bách Khê cảm động gật đầu, khóe mắt hơi ửng hồng.

Thật ra họ cũng biết, đã là năm cuối rồi, cơ hội để ba người gặp nhau cũng không còn nhiều lắm, có lẽ hôm nay từ biệt, là lần cuối cùng.

Họ tạm thời quên đi khoảng cách lẫn nhau, ôm lấy nhau, từ lúc mới lần đầu gặp.

Cuối cùng hai người giúp đỡ Bách Khê thu dọn đồ đạc, nhanh chóng thu thập số đồ đạc ít ỏi của Bách Khê vào trong hành lý.

Trước khi chia tay, Bách Khê nhìn lại nơi chứa đầy những kỷ niệm đẹp nhất trong cuộc đời cô, Bách Khê vẫy tay với bạn cùng phòng, không quay đầu đi về phương xa.

“Chờ một chút, Bách Khê!”

Nghe được tiếng gọi của bạn cùng phòng, Bách Khê xoay người, lại phát hiện hai người bạn cùng phòng mặc áo khoác chạy ra ngoài.

Cô có chút không hiểu nhìn hai người, đây là ý gì.

Hồng Nhượng Hàm tiến lên vỗ bả vai Bách Khê. “Chúng ta đi ăn một bữa cơm chia tay, sau này cũng không biết còn cơ hội gặp nhau không.”

“Ừ!” Bách Khê gật đầu, hoàn toàn ném lời dặn dò của Đỗ Khang ra sau đầu.

Ba cô gái vừa nói vừa cười đi trong sân trường vắng vẻ, Bách Khê hoàn toàn để mình hòa vào trong không khí đó, những tâm tình đã tích tụ thật lâu cũng từ từ thoải mái.

Bách Khê nghĩ, nếu như từ lúc bắt đầu cô không vội vàng nói lời yêu, có lẽ ba người họ đã trở thành như người bạn rất thân.

Vì duy trì tình cảm với Lý Thiên Viễn, cô đã mất rất nhiều thứ, có thể là một ít tiền bạc, còn lại là những tình bạn khó có thể đoán trước.

Nếu như cuộc sống bắt đầu một lần nữa, vậy cô tuyệt đối sẽ không lựa chọn để tình yêu chiếm hết thời gian học đại học của mình.

Nhưng bây giờ nói điều này thì đã trễ.

Bách Khê và hai cô bạn trong ký túc xá ăn một bữa cơm chia tay, đồng hồ vừa chỉ mười hai giờ đúng, cô nhìn đồng hồ đeo tay, lúc này mới đột nhiên nghĩ tới mình quên mất Đỗ Khang còn có thể đối bụng.

Trong nháy mắt, mặt cô trắng bệch, cô còn có thể tưởng tượng ra trong cái miệng của Đỗ Khang sẽ nói ra những câu nói độc nhất nào.

Sau khi chào tạm biệt bạn cùng phòng, cô vội vàng xách cặp, chạy như bay đến trạm xe buýt, lại trở mắt nhìn xe buýt số 612 rồi đi.

Cô cúi đầu nhìn hành lý của mình, bắt đầu suy nghĩ mình có nên dùng 40 đồng còn lại để gọi xe. Dĩ nhiên nếu không phải lúc này là bạn cùng phòng mới, chỉ sợ ngay cả tiền gọi xe cô cũng không có.

Đang lúc này, một chiếc Santana mới tinh đậu trước mặt Bách Khê, cửa sổ bị tài xế hạ xuống, lộ ra khuôn mặt đáng giận quen thuộc.

“Bách Khê, sao em lại ở đây?” Giọng nói của Lý Thiên Viễn mang theo chút vui mừng, hiển nhiên là Điền Phương Lệ không có ở bên cạnh anh ta, cho nên anh ta mới có thể làm càn như vậy.

Bách Khê không cần ngẩng đầu cũng biết là người nào, giọng nói cô lạnh lùng. “Ở trạm xe buýt thì có thể làm gì.”

Lý Thiên Viễn trầm mặc một hồi, Bách Khê nghĩ anh ta đi xa rồi, lại không nghĩ rằng Lý Thiên Viễn xuống xe, mặc đồ Tây giày da đứng trước mặt mình.

Bách Khê nhíu mày, “Anh đang ngăn cản xe buýt.”

Lý Thiên Viễn thờ dài, rất bất đắc dĩ nói: “Đừng như vậy được không, anh biết em chán ghét anh, nhưng chúng ta có thể ngồi xuống nói chuyện một chút không.”

Bách Khê im lặng liếc mắt, cảm thấy sau khi Lý Thiên Viễn đi theo Điền Phương Lệ, đầu óc chấp mạch không ít, còn có thể ngồi xuống nói chuyện, nói cái gì chứ!

“Em không có gì để nói với anh, phiền anh đừng cản trở em, được không, em có việc gấp.” Ông trời phù hộ nhanh chóng cho một chiếc xe buýt đến đây, nếu không Bách Khê không xác định mình có thể vì người đàn ông trước mắt này làm cho xúc động bắt taxi hay không.

Nói người bên ngoài còn chưa tính, mỗi ngày ở trước mặt cô làm chuyện buồn nôn, quả thật là đáng ghét đến cực điểm.

Lúc bắt đầu, Bách Khê cảm thấy chẳng qua Lý Thiên Viễn chỉ thực tế một chút, nhưng bây giờ xem ra hoàn toàn là một tên ngu ngốc, ban đầu, mắt cô nhất định mù rồi mới coi trọng người này, còn không bằng cái miệng độc của Đỗ Khang!

Nhớ tới Đỗ Khang, nét mặt Bách Khê đột nhiên có chút tế nhị, một phần là áy náy ngày đầu tiên đi làm đã trễ, một mặt cảm giác mình lại có thể so sánh Đỗ Khang với Lý Thiên Viễn, thật sự có chút tế nhị..

Một gương mặt có thể gây họa đất nước xuất hiện trong đầu Bách Khê, khiến cô không tự chủ được lạnh run người, Bách Khê nghĩ, lớn lên xinh đẹp quả nhiên là tốt nhất, khiến cho mọi người không thể tức giận.

Động tác rung mình của Bách Khê rơi vào trong mắt của Lý Thiên Viễn, biến thành Bách Khê run rẩy trong gió lạnh cần một cái ôm ấm áp, Lý Thiên Viễn suy nghĩ một chút, lập tức kéo tay Bách Khê vào trong xe.

"Anh làm gì vậy! Mắc bệnh gì hả!" Đang lạnh lại bị bắt ngờ kéo đi, Bách Khê không đứng vững, không lựa lời, tức giận nói.

Lý Thiên Viễn không tưởng tượng nổi nhìn Bách Khê, không ngờ cô lại nói ra lời thô tục: "Anh không ngờ thất tình lại đã kích lớn đến em như vậy." Bách Khê thừa dịp anh ta còn sững sốt lập tức hất tay ra, lạnh lùng nói: "Anh muốn nghĩ thế nào thì như thế thôi."

Không thể không nói ở phương diện nào đó, Lý Thiên Viễn thành công dồn Bách Khê vào đường cùng, không thể không bắt xe chạy đi.

Nếu không phải không muốn Lý Thiên Viễn vẫn mơ mộng mình còn tình cảm với anh ta, Bách Khê thật sự muốn đánh đá, gắt gỏng dùng giày đánh vào mặt anh ta.

Cô từng thật lòng yêu người đàn ông này, đó là điều không thể nghi ngờ, nhưng sau đó, tức giận đã sớm thay thế vị trí của tình yêu, mà vì sao Lý Thiên Viễn lại có thể chắc chắn, sau khi anh ta rời đi cô còn nhớ mãi không quên.

Đây là điều Bách Khê ghét nhất, từ đầu tới cuối, Lý Thiên Viễn vẫn cảm thấy cô yêu anh ta.

Trên thực tế, tình yêu rất mỏng manh, ngay từ lúc cô phát hiện sau khi Lý Thiên Viễn ra ngoài rồi trở nên thay đổi, mà hôm nay còn có lời muốn nói, khiến tia tình cảm cuối cùng của cô cũng bị chặt đứt.

"Bách Khê, anh biết em rất tức giận, nhưng em phải tin anh còn yêu em, kể cả khi anh ở cùng một chỗ với người khác."

Bách Khê cười lạnh giờ điện thoại di động trong tay, "Có lẽ nên ghi lại những lời này của anh rồi cho Điền Phương Lệ nghe, anh đoán xem cô ấy sẽ như thế nào?"

Lý Thiên Viễn ngẩn người, rất kiên định nhìn Bách Khê, "Không thể nào, anh biết em không phải loại người như vậy."

Ha ha! Cô không phải loại người như vậy!

Nhìn người đàn ông này tự an ủi mình, dường như tin chắc không nghi ngờ, cũng không chút nóng vội.

Nếu như trong điện thoại của Bách Khê có số điện thoại của Điền Phương Lệ, cô tuyệt đối sẽ bấm, để cô nàng kia nghe một chút, người đàn ông cô nằng nặc đi ngu ngốc đến mức độ nào.

Đáng tiếc, vì sao ban đầu cô suy nghĩ gì mà xóa hết tất cả.

Cô không thêm nói gì với Lý Thiên Viễn, cho nên khi chiếc xe taxi màu vàng cam xuất hiện trong tầm mắt của Bách Khê, cô quyết định nhanh chóng đưa tay ra.

Trước khi lên xe, Lý Thiên Viễn còn nói câu gì đó, đáng tiếc Bách Khê hoàn toàn không nghe rõ ràng.

Hiện tại, cô chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này thôi, tốt nhất vĩnh viễn không phải thấy hai người đó.

"Tài xế, đến chung cư Lục Nguyên."

"Được rồi."

Cuối cùng, xe taxi chở Bách Khê đi xa, nhanh chóng bỏ Lý Thiên Viễn lại đằng sau.

Nửa giờ sau, chiếc xe đậu trước chung cư Lục Nguyên, Bách Khê móc 40 đồng còn sót lại trên người mình để trả tiền xe, cố thả lỏng bước xuống taxi.

Mẹ nó, hiện tại cô chỉ còn 7 đồng, ai có thể nói cho cô biết cô phải kiên cường đứng cảm sống thế nào đây!

Ai bảo cô không có tiền, lại bóc đồng gọi taxi!

"Cái đó.... tôi lập tức đi làm com."

Đỗ Khang buông chiếc đĩa trong tay, thản nhiên nói: "Chậm."

Trong lòng Bách Khê nhất thời phát ra tiếng lộp bộp....

Chương 5

Editor: Lin

Nét trên mặt đất có lỗ hổng, Bách Khê tuyệt đối sẽ xấu hổ vô cùng chui vào đó.

Bản thân cô là sinh viên chưa ra cửa đại học, độ dày của da mặt vẫn cần được tu luyện. Cho nên lúc chứng kiến Đỗ Khang vì mình đến trễ mà ăn mì ăn liền, Bách Khê vô cùng xấu hổ không đất dung thân.

Cô cảm thấy, nếu cô muốn nhận tiền của Đỗ Khang, thì nên chẳng sóc cho Đỗ Khang thật tốt, ngày đầu tiên đi làm lại để Đỗ Khang ăn loại mì ăn liền không có dinh dưỡng là chuyện gì.

“Bên trong nó, mì ăn liền không có chất dinh dưỡng, để tôi hầm cho anh một ít súp.” Bách Khê cảm thấy mình rất có đạo đức nghề nghiệp, trên người cô nhất định đang tỏa ánh sáng dịu dàng của một cô y tá

Đáng tiếc, Đỗ Khang lại tao nhã rất khẩn trương lau miệng, ánh mắt cao ngạo lạnh lùng. “Tôi hiểu, ăn gì bỏ đó, người cười nhạo tôi gãy chân không chỉ có mình cô, không cần che giấu.”

Bách Khê bị những lời này làm cho tức giận, bản lĩnh xuyên tạc của người đàn ông này quả là đệ nhất, ý tốt của mình lại biến thành lòng lang dạ thú, không trách được mọi người lại cười nhạo anh ta, đáng đời!

Không đợi trung tâm thần kinh trong lúc tức giận của Bách Khê phản ứng kịp, Đỗ Khang lại nói. “Cho nên cô nên đi mua một ít não heo để bồi bổ.”

Bách Khê: “...” Những lời này tuyệt đối là đang cười nhạo cô không có đầu óc!

Đối với việc Bách Khê tức giận không nghe, Đỗ Khang khởi động xe lăn, trở lại phòng ngủ của mình. Lúc này Bách Khê mới chậm rãi thở phào, từ từ kéo hành lý của mình vào trong phòng.

Sáng sớm, lúc đến nhận việc, toàn bộ lực chú ý của Bách Khê bị Đỗ Khang hấp dẫn, cho nên không kịp quan sát phòng ốc, hiện tại Đỗ Khang không có ở đây, cuối cùng Bách Khê cũng có cơ hội quan sát chỗ ở trong bốn tháng sắp tới của mình. Căn phòng khoảng mười mấy mét vuông, cho dù không tính là khu nhà cấp cao, nhưng dành cho hai người thì khá thoải mái. Phong cách của căn phòng cũng thiết kế giống như phòng cách phòng ngủ của Đỗ Khang, hai màu trắng đen lạnh lẽo, như mang theo hơi thở cấm dục.

Bách Khê đẩy cánh cửa của căn phòng chuẩn bị trước cho mình ra, sắc màu ảm áp của căn phòng khiến người khác ngoài dự đoán yêu thích. Cô buông hành lý trong tay, cẩn thận qua sát căn phòng ngủ rộng rãi này, càng xem càng cảm thấy hợp với thẩm mỹ của mình.

“Oa, trong chăn có đồ?”

Vừa nhìn lên giường lớn thấy gò lên một cái núi nhỏ, Bách Khê tò mò vén chăn lên, vèo một cái, một con mèo béo xổng tới, hơn nữa lại còn không giống với con mèo ban sáng!

Bách Khê nhìn một mảng ướt nhẹp trên giường...

Còn mèo béo này, có bản lĩnh thì đừng có chạy! Đái xong lập tức bỏ chạy có phải quá không từ tể rồi không!

Còn nữa, Bách Khê muốn hỏi một vấn đề, trong căn hộ này rốt cuộc nuôi bao nhiêu con mèo vậy!

Không ngại lao khổ, cô tháo toàn bộ ra giường trên chiếc giường hình chữ nhật xuống, sau đó bỏ vào trong máy giặt giặt sạch, Bách Khê cảm thấy cực kì may mắn mình không vì muốn bớt việc mà không chuẩn bị ra giường dự phòng.

Mặc dù nói bộ ra giường này cũ và xấu hơn một chút, nhưng dù sao cũng tốt hơn nằm trên nước tiểu của mèo.

Cho đến sau này Bách Khê mới phát hiện, thật ra mèo rất ngoan, trong tình huống như vậy mèo nhất định không đi đại tiện, nhưng ở tình huống khác, thì không thể nói chắc rồi.

Bách Khê sắp xếp xong căn phòng của mình, mệt đến mức eo cũng không thẳng lên được, vừa định nằm lên giường nghỉ ngơi, lập tức nghe thấy tiếng gõ cửa truyền đến.

Nơi phát ra âm thanh là phòng cách vách, cũng chính là Đỗ Khang, cho nên Bách Khê không thể không miễn cưỡng dựng dậy tinh thần, cũng gõ ba tiếng

đáp lại.

“Tôi đây quét dọn vệ sinh.” Tiếng Đỗ Khang xuyên qua tấm gỗ ngăn cách.

Không sa, phòng ngủ của hai người chỉ ngăn cách bằng một tấm gỗ mỏng ba lớp, Bách Khê không hoài nghi chút nào nếu mình ngủ có ngáy thì đối phương cũng có thể nghe.

Bách Khê nghĩ, ngày đầu tiên đi làm đã làm biếng thì thật không đúng, cho nên cô mệt mỏi cầm dụng cụ vệ sinh sang quét dọn phòng cách vách.

Lúc cô gõ cửa phòng, Đỗ Khang đang nửa nằm trên giường đọc sách.

Trên sống mũi cao tinh xảo của Đỗ Khang là một gọng kính vàng, khiến cho ngoài vẻ lạnh lùng, anh còn có chút thành thực. Trông tầm tay Đỗ Khang là hai con mèo béo, một con mèo vàng Trung Quốc, một con mèo Garfield vẽ mặt ngốc nghếch, dĩ nhiên, toàn bộ đều không phải con mèo đầu sỏ.

Nói cách khác, nơi này có ít nhất ba con mèo, hơn nữa con nào cũng bị nuôi mập.

Lúc Bách Khê quét dọn vệ sinh, tầm mắt của Đỗ Khang vẫn không rời khỏi quyển sách của mình, chỉ có con mèo Garfield vẫn ngơ ngác nhìn Bách Khê, cái đầu nhỏ đóng đũa theo động tác của Bách Khê, trông vô cùng ngốc nghếch. Nếu không phải có Đỗ Khang ở đây, Bách Khê nghĩ chắc nội tâm mình sẽ khó nhịn mà chạy lại ôm con mèo đó rồi.

“Nhìn đủ chưa?”

Bách Khê trả lời theo bản năng, “Chưa...”

Đỗ Khang đặt quyển sách trên tay xuống, khoe miệng mang theo nụ cười. “Hiện tại cô có thể nhìn đủ rồi.”

Bách Khê rất muốn ngẩng đầu lên trời hét to: Khốn kiếp, khuôn mặt đẹp trai thì ngon à! Có biết nụ cười như vậy rất dễ khiến người ta phạm tội không!

Hơn nữa, quan trọng nhất là, cô nhìn không phải là anh ta được không!

Không thể không nói, gương mặt này của Đỗ Khang là kiệt tác của thượng đế, nhưng Bách Khê vẫn nhìn những điều gặm thết trong lòng, mỉm cười nói. “Cảm thấy không bao giờ nhìn đủ, sao anh có thể đáng yêu như thế!”

Về mặt bình tĩnh ung dung của Đỗ Khang đột nhiên hơi méo xệch đi.

Đáng yêu? Đây là từ dùng để hình dung đàn ông sao?

“Tôi có thể ôm anh sao tiểu đáng yêu?”

Đỗ Khang tro mắt nhìn Bách Khê ôm lấy con mèo Garfield, vẫn đem những từ chuẩn bị nói nuốt trở về.

“Meo meo~”

Con mèo Garfield đó nhìn qua có vẻ rất thích Bách Khê, Bách Khê ôm nó một cái, nó lập tức kêu meo meo chui vào trong ngực Bách Khê, bộ lông mềm mại khiến Bách Khê hạnh phúc muốn rơi nước mắt.

“Nó tên là Tiểu Bạch.”

Bách Khê sững sốt một giây, mới ý thức được Đỗ Khang đang nói chuyện với mình, hơn nữa cũng không phải lời nói độc đại gì.

Cô nhìn bộ lông màu trắng của con mèo Garfield, chỉ vào con mèo đang vui trong tay Đỗ Khang nói. “Chẳng lẽ nó gọi là Tiểu Hoàng?”

Đỗ Khang nghiêm túc gật đầu một cái.

Lúc này một con mèo đi vào, bộ lông màu đen, ánh mắt khí phách, nhìn một cái nó chính là tên đầu sỏ gây nên chuyện vừa rồi.

Bách Khê nói: “Con này gọi là Tiểu Hắc.” Cô đã hiểu, mèo nhà Đỗ Khang đều lấy màu lông để đặt tên, Đỗ Khang dùng những cái này để phân biệt!

Không ngờ Đỗ Khang lại lắc đầu, khinh bỉ nhìn Bách Khê một cái nói. “Đây là Đạp Tuyết!”

Vì vậy đây là điều bí ẩn khó hiểu trong truyền thuyết – Tiểu Hoa có hai người anh trai, một người tên là Đại Mao, một người tên Nhị Mao, xin hỏi người thứ ba tên là gì?

Bách Khê im lặng, không thể làm gì khác hơn là đặt Tiểu Bạch xuống quét dọn vệ sinh.

Trước quét sau lau, Bách Khê mệt đến đau lưng, cuối cùng cũng quét dọn hết toàn bộ căn phòng.

Lúc này, cô quên mất tâm trạng tốt đẹp khi nhìn thấy căn hộ rộng rãi, chỉ hận căn phòng này không thể nhỏ một chút, như vậy cô có thể làm xong nhanh

hơn một chút.

Thật vất vả mới quét sạch sẽ, nghỉ ngơi được một lát, tiếng gõ sát vách lại làm Bách Khê tỉnh dậy.

“Nấu com.”

Bách Khê cầm điện thoại di động lên nhìn thời gian, quả nhiên đã năm giờ rồi.

Chịu một nhọc, lại bò dậy từ trên giường, Bách Khê không chỉ một lần muốn phui mông chạy lấy người, nhưng toàn thân chỉ còn lại bảy đồng, cô có thể đi đâu đây?

Huống hồ trong bản hợp đồng có viết, bất kể bê nào vì lý do gì hủy bỏ hợp đồng, đều phải trả đối phương 1 vạn đồng tiền giải ước.

Bách Khê chỉ có thể nhận.

Cô mở tủ lạnh ra, bên trong thức ăn trái lại vô cùng phong phú, không cần phải ra ngoài mua đồ, cái này coi như cho cô một đại ân.

Lần này Bách Khê đã có kinh nghiệm, hỏi Đỗ Khang trước. “Ăn com sao?” Đã lâu rồi cô không nấu com, rất muốn làm, hôm nay có thể được như ý nguyện.

Đỗ Khang không tin nhìn Bách Khê một cái nói. “Tôi chỉ có thể ăn com đã nấu chín.”

“Chẳng lẽ anh cảm thấy tôi sẽ bung com chưa nấu chín ra cho anh ăn sao?” Bách Khê vừa lấy gạo vừa nói.

“Vây cũng không nhất định, dù sao nếu tôi chọc được cô thì sẽ có một vạn tệ giải ước.”

Bách Khê xoay người giằng co với ánh mắt của Đỗ Khang, vài giây sau, lại bại hoàn toàn!

“Tôi thề tôi tuyệt đối không có ý định đưa anh một vạn tệ tiền giải ước, yên tâm đi!” Con người luôn phải có chút mạnh mẽ, Bách Khê tức giận.

Mà ở nơi Bách Khê không nhìn thấy được, khóe môi Đỗ Khang giương lên, gọi lên một nụ cười thần bí.

Rất dễ nhận ra, phản ứng này của Bách Khê, đúng như mong muốn trong lòng anh.

“Đây là chuyện không gì tốt hơn, tôi cũng không muốn thường xuyên thay thế bảo mẫu, nếu như cô có thể kiên trì, tôi cũng sẽ dùng danh nghĩa của tôi phát tiền thưởng cho cô.”

Vừa nhắc tới vấn đề tiền thưởng, hai mắt Bách Khê sáng lên nhìn Đỗ Khang, như trong mắt cô, Đỗ Khang là hóa thân của đồng nhân dân tệ.

“Tôi có thể hỏi một chút về số tiền thưởng không?”

“Không thể.”

Cắt~

Bách Khê âm thầm thở dài, bắt đầu toàn lực chuẩn bị bữa tối. Từ nhỏ, cô đã giúp cô mình nấu com, một ít món ăn gia đình đương nhiên không thành vấn đề, cũng chỉ mất nửa giờ, ba món ăn một món canh đã được bung lên bàn, mà com trong nồi com điện cũng tỏa ra mùi thơm ngát.

Người thấy mùi thơm của thức ăn, Bách Khê không khỏi nhớ đến một câu nói: Thức ăn ngon không thể dành cho người không xứng.

Thịt bò xào tỏi, khoai tây nằm bò, đậu hũ Ma Bà, cộng thêm canh rong biển trứng, hai người trưởng thành ăn, tuyệt đối đủ.

Vậy mà khi Đỗ Khang nhìn một bàn thức ăn cũng chau mày. “Tài nghệ của cô quá kém.”

Bách Khê bắt đắc dĩ. “Vâng, dạ dày anh tôn quý chỉ thích hợp với mì ăn liền.”

Đỗ Khang nhũn mày. “Rất tốt, học được cách mỉa mai.”

“Cảm ơn anh đã khen.” Bách Khê nháy mắt, trong vừa nghịch ngợm vừa đáng yêu, khiến người khác căn bản không thể nhẫn tâm trách mắng cô.

Nhưng rất dễ nhận thấy, Đỗ Khang không thuộc về loài người.

Sau khi com nước xong, Bách Khê bắt đầu dọn dẹp bát đĩa, lại nghe thấy tiếng leng keng, có người nhấn chuông cửa.

Sau khi dùng hộp điều khiển mở cửa, một người công nhân vệ sinh vũ trang đầy đủ đi vào, sau đó bắt đầu thông thạo dọn cả nhà vệ sinh.

Bách Khê chạy như điên đến trước mặt Đỗ Khang, không cách nào tỉnh táo nói: “Có người làm thêm giờ sao anh không nói sớm cho tôi biết!”

“Nói cho cô biết cô còn có thể quét dọn vệ sinh sao?”

“Nói nhảm, dĩ nhiên là không!”

Tầm mắt Đỗ Khang lại quay về màn hình máy tính, thản nhiên nói: “Vậy thì đúng rồi.”

Bách Khê: Người đàn ông này thật đáng ăn đòn!

Bạn đang đọc truyện *Làm Sao Để Hết Ưu Sầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Dậy Sớm

Editor: Lin

Ngày đầu tiên cùng một chỗ với người đàn ông độc miệng như Đỗ Khang đã trôi qua một cách yên bình rồi. (Chắc chắn chứ?)

Bách Khê ra khỏi phòng tắm ấm áp, hai mắt nhắm lại hưởng thụ chiếc giường lớn mềm mại, cảm thấy đây là điều đẹp đẽ nhất đến từ thế giới này.

Nhưng nơi có ánh sáng thì thường có bóng tối, hưởng thụ điều tốt đẹp chính là đồng thời chịu đựng sự tàn ác.

Cốc cốc cốc...

Ba tiếng gõ nhẹ nhàng truyền đến từ căn phòng sát vách, đôi lông mày thanh tú của Bách Khê nhíu lại, sau hai giây từ chối mới bò dậy.

Bách Khê cầm điện thoại di động ở đầu giường lên nhìn, sáu giờ sáng, lúc này cô không thể không nghi ngờ người đàn ông này cho cô một công việc tốt như vậy là vì muốn chinh cô. Bách Khê vắt hết óc suy nghĩ cũng không nghĩ mình từng đắc tội với Đỗ Khang ở đâu, đến cuối cùng chỉ có thể đổ nguyên nhân là do Đỗ Khang quá mức biến thái.

“Chuẩn bị thức ăn cho mèo, thay xong cát cho mèo thì cô có thể ngủ tiếp hai tiếng.”

“Tôi có thể hỏi một chuyện không?” Bách Khê còn buồn ngủ nói.

“Nói.” Có lẽ là vì chưa tỉnh ngủ, giọng nói của Đỗ Khang không còn sắc bén như lúc sáng, giờ phút này giọng nói anh như một ly rượu đỏ đậm đà, khiến người ta say mê không dứt.

Bách Khê không nghiên cứu nhiều về âm thanh, nhưng cũng cảm thấy giọng nói của Đỗ Khang có thể sánh ngang với những thứ được gọi là âm thanh của tâm hồn, nghe được giọng nói của Đỗ Khang, ngay cả sức tức giận Bách Khê cũng không còn: “Tại sao hôm qua anh không nói với tôi những chuyện này?”

Đỗ Khang nói: “Vì tối qua cô ngủ quá sớm, tôi gõ tường mà cô không nghe thấy.”

Bách Khê hơi xấu hổ, hôm qua cô thực sự mệt mỏi, gần như vừa nằm lên giường là ngủ luôn, đúng là không nghe thấy âm thanh gõ tường của Đỗ Khang. Nhưng Đỗ Khang cũng không cần gọi cô rời giường từ sáu giờ sáng, đây xác định không phải là trả thù sao?

“Được rồi, coi như là tôi sai.”

Bách Khê bắt đầu dĩ thừa nhận sai lầm, chỉ vì qua ánh đèn sáng ngoài đường chiếu vào phòng ngủ, cô như nhìn thấy dưới mắt Đỗ Khang là một quãng thâm đen.

Ba con mèo béo đứng trước giường Đỗ Khang kêu meo meo, cũng không trách được Đỗ Khang gọi cô rời giường sớm như vậy. Đỗ Khang thân là một người tàn tật, bản thân hoạt động đã bất tiện, còn phải nuôi một đại gia đình mèo như vậy, nhất định rất vất vả. Nghĩ tới đây, lòng Bách Khê không tự chủ lại mềm nhũn ra.

“Đến đây nào, bảo bối, ăn cơm thôi...”

Bách Khê ngoác tay ra hiệu, những con mèo kia cũng như biết Bách Khê sắp cho chúng ăn, nhanh chóng chạy theo Bách Khê ra khỏi phòng.

Cắt xong đồ hộp thức ăn mèo, thay cát cho mèo, thấy ba con mèo hài lòng bắt đầu ăn, Bách Khê ngáp một cái quyết định trở về giường bù đắp cho giấc ngủ.

Chân muỗi dù nhỏ cũng là thịt, có thể nằm bao lâu thì nằm thôi. Kể từ sau khi lên đại học, hôm nay là lần đầu tiên cô dậy sớm như vậy, vừa nghĩ tới hôm nay sẽ có một đồng công việc đang chờ đợi mình, cả người Bách Khê đã có chút rã rời.

Chỉ tiếc, vận số của Bách Khê không tốt lắm, chân trước của cô vừa bước vào phòng ngủ, đang lúc định thả lỏng cơ thể mình nằm lên giường, chuông cửa vang lên...

Ring ring, như âm phủ đang đòi mạng.

Liên tiếp hành hạ như thế, dù là siêu nhân cũng không chịu nổi, huống hồ là Bách Khê. Cho nên cô bất chấp tất cả nằm trên giường giả chết, mặc cho chuông cửa vang lên.

Bách Khê nhắm mắt lại, cho là mình đã nằm được một thời gian khá dài, lúc mở mắt ra lại phát hiện mới chỉ một phút sau.

Tiếng chuông cửa vẫn còn vang, nhưng kèm theo nó còn là tiếng chửi.

Càng như vậy, Bách Khê lại càng không dám mở cửa, ngộ nhỡ là một tên biến thái nào thì sao. Ngoài ra, cô còn châm chọc một câu, hiệu quả cách âm của căn nhà này cực kỳ kém.

“Đỗ Khang, anh mở cửa cho em! Em biết anh đang ở bên trong! Có bản lĩnh chia tay thì anh cũng nên có bản lĩnh ra mở cửa!”

Vừa nghe thấy giọng nói dửng dưng này, tha thứ cho cô, cô không thể ngủ được nữa, thậm chí cô còn mơ hồ mong đợi một cái gì đó.

Dựa vào tình hình bây giờ, quả thật khó mà đoán được sẽ xảy ra tình trạng gì, không thể không nói, người độc miệng tỷ thí với cô nàng chanh chua, Bách Khê vẫn cảm thấy vô cùng hứng thú.

Vậy mà lại khiến Bách Khê thất vọng rồi, căn phòng sát vách vẫn vô cùng yên tĩnh, anh ta cũng không sử dụng hộp điều khiển ti vi để mở cửa.

Bách Khê thất vọng, mà người còn thất vọng hơn cô là bạn gái cũ của Đỗ Khang, Trần Chi Nghiên.

Lúc Trần Chi Nghiên nhận được tin nhắn chia tay của Đỗ Khang, cô cảm thấy mình sắp điên rồi, cũng không quan tâm bây giờ là mấy giờ lập tức chạy như điên ra ngoài, một đường chạy thẳng đến nhà Đỗ Khang mới điều chỉnh lại nhịp thở của mình. Lúc đầu cô còn giữ hình tượng thực nữ nhấn chuông cửa, một phút sau vẫn không thấy có người ra mở cửa thì cô hoàn toàn nổi điên. Đỗ Khang là người cô khổ công theo đuổi năm năm, gần đây cuối cùng cũng theo đuổi được, lại cứ chia tay không rõ ràng như vậy, cô không cam lòng.

“Đỗ Khang, anh là con rùa đen rút đầu! Tại sao anh lại không gặp em! ANh nói đi!”

Rầm rầm rầm!

Chuông cửa bị Trần Chi Nghiên nhấn hư rồi nên giờ cô chỉ còn có thể sử dụng sức mạnh nguyên thủy của con người, dùng tay chân bắt đầu đập cửa. Nhưng chiếc cửa chống trộm hoàn hảo như vậy sao có thể lung lay dưới tay của một cô gái chứ, chỉ đánh được ba năm cái, lòng bàn tay của Trần Chi Nghiên đã sưng đỏ. Đau lòng lại thêm nhức nhối, khiến âm thanh đau thương của một cô gái vừa bị đá lây ra khắp khu

chung cư.

Vào lúc này, Bách Khê buồn ngủ đã không chịu đựng nổi, giờ cô mới phát hiện thật ra lạnh lùng là một kỹ năng khó thực hiện.

Bách Khê thật sự rất kính nể Đỗ Khang, anh lại vẫn có thể thản nhiên không thèm nhúc nhích trong loại hoàn cảnh này, không hề có chút ý tứ mở cửa nào.

Cô không nhịn được gõ tám vách: "Đỗ Khang, anh ngủ rồi sao?"

Rất nhanh, giọng nói có chút buồn ngủ của Đỗ Khang truyền sang: "Nói nhảm."

"Đỗ Khang, anh thật sự không có ý định ra mở cửa cho cô ấy à?" Bách Khê thử dò xét một câu.

Đỗ Khang nói: "Tại sao phải mở cửa, chờ cô ấy vào đây mắng tôi sao?"

"Nhưng..."

"Tôi đoán cô nghĩ cô ấy rất đáng thương, có lẽ cô có thể thử mở cửa cho cô ấy." Đỗ Khang có thâm ý khác nói.

Bách Khê buồn bực: "Sao tôi lại cảm thấy anh không có ý tốt?"

...

Ba phút sau, Bách Khê hoàn toàn cảm nhận được ác ý đến từ Đỗ Khang.

Vì cô gái đó khóc quá kinh khủng, cho nên trôi qua hai phút năm mươi giây, Bách Khê không nhịn được mở cửa ra.

Sau đó, trong cuộc sống, chỉ cần nghĩ tới chuyện này Bách Khê lập tức hận không thể dùng đầu đập chân mình, vì nhờ việc này mà mọi chuyện trở nên

kinh khủng hơn một chút.

Cửa vừa mở ra, một bóng dáng màu đỏ nhanh chóng chạy vào phòng, nhanh như một tia chớp, khiến Bách Khê không kịp nhìn.

"Chết tiệt! Hồ ly tinh, cô lại có thể có mặt mũi mà đứng trước mặt tôi!" Trần Chí Nghiên chỉ vào mặt Bách Khê lập tức hé miệng mắng.

Bách Khê vô tội đứng trước cửa, làm theo chỉ chỉ vào lỗ mũi mình, "Tôi?"

"Không sai, chính là cô, trừ cô ra thì còn ai, con nhỏ tiểu tam không có đạo đức."

"Cô làm rồi, tôi chỉ là bảo mẫu thôi, tôi làm gì có trêu ghẹo ai chứ!" Cho dù là ai khi bị chỉ thẳng vào mặt nắng đều sẽ trở nên mất tinh táo, Bách Khê cảm thấy mình không tức giận cãi nhau với cô nàng này là tốt lắm rồi, "Sớm biết cô sẽ như vậy tôi sẽ không mở cửa."

Trần Chí Nghiên cười lạnh hai tiếng, ánh mắt lạnh lẽo khiến toàn thân Bách Khê cảm thấy không thoải mái.

"Đừng giả bộ, nếu cô không phải người thứ ba quyến rũ chồng tôi, khiến tình cảm của chúng tôi rạn nứt, sao chồng tôi có thể nói lời chia tay với tôi, cô là bảo mẫu, ha ha, đừng cho rằng tôi không biết cô là ai."

Rất kì quái, lúc này Bách Khê ngược lại rất bình tĩnh, cô chỉ hỏi lại Trần Chí Nghiên, "Tôi là ai?" Làm ơn đi, chính cô cũng không biết mình nổi tiếng như vậy từ khi nào, cô căn bản không biết cô gái trước mặt này, được không! Trừ khi Trần Chí Nghiên chỉ cho!

"Tất cả mọi người đều biết cô là tiểu tam chuyên nghiệp, tôi vốn không tin vào những nội dung trong bài đăng đó, nhưng bây giờ xem ra tất cả đều là sự thật rồi." Trần Chí Nghiên lạnh lùng liếc cô một cái, lộ ra dáng vẻ khinh bỉ.

Bài đăng...

Bách Khê ngẩn người, không biết vì cái gì mà trong lòng cô hiện lên một cảm giác xấu.

"Đủ rồi, Trần Chí Nghiên."

Trần Chí Nghiên vừa nghe thấy giọng nói này thì nước mắt lập tức không tự chủ được rơi xuống, năm năm, tình cảm năm năm ròn rã, thật vất vả cô mới có thể nhìn thấy ánh rạng đông, kết quả lại chỉ vừa non xanh đã bị bẻ gãy. Trần Chí Nghiên không phục, cũng không tin, hôm nay cô tới, không phải muốn một lời giải thích, mà chỉ muốn níu kéo lại tất cả.

Nước mắt dần giữa xoay người, trong lòng Trần Chí Nghiên đã sớm dự tính hành động tiếp theo, lại không nghĩ rằng, lần thứ nhất ôm dự tính xuất hiện lại tính toán sai lầm.

Trần Chí Nghiên nhìn Đỗ Khang ngồi trên xe lăn, hai cặp mắt trừng lớn.

"Đây là chuyện gì xảy ra!"

Đỗ Khang lạnh lùng nói: "Như cô thấy, tôi bị liệt."

Trần Chí Nghiên không tin được che miệng, "Trời ạ, tại sao chuyện lớn như vậy anh lại không nói với em, Đỗ Khang, anh còn coi em là bạn gái anh không!"

"Đã không phải." Về mặt Đỗ Khang vẫn không đổi, tiếp tục nói: "Hiện tại, cô nên rời đi rồi."

Bách Khê đứng cách đó không xa, ánh mắt nhìn Đỗ Khang có chút nghi ngờ. Rõ ràng cô nghe nói vết thương của Đỗ Khang đã khỏi hẳn, nhưng anh ta lại thích nói mình bị liệt, hơn nữa còn dùng nguyên nhân đó để chia tay với bạn gái, thật sự có chút khó hiểu.

Nhưng Bách Khê cũng rất rõ, nếu như anh ta có thể dùng lễ thường để giải thích, vậy thì anh ta không còn là Đỗ Khang rồi.

"Không, anh lừa em, sao anh có thể bị liệt, sao có thể!"

Trần Chí Nghiên đau khổ khóc, thân thể gầy nhỏ như tùy lúc có thể không chịu nổi mà ngã xuống, như người bị liệt không phải là Đỗ Khang mà là cô nàng.

Trong ánh mắt Đỗ Khang lướt qua một tia không nhìn được, người tinh táo như anh, cũng không cách nào chịu được tiếng gào thét của một cô gái vào buổi sáng sớm.

"Trần Chí Nghiên, tôi nói một lần cuối cùng, chúng ta chia tay, bây giờ cô lập tức rời khỏi đây cho tôi."

Ngoài dự đoán, lần này Trần Chí Nghiên không khóc không nháo, mà là về mặt mờ mịt chạy ra khỏi cửa chính....

Bạn đang đọc truyện *Làm Sao Để Hết Ưu Sầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Bài Đăng

Editor: Lin

“Tại sao anh lại nói dối?” Sau khi Trần Chi Nghiên rời đi, Bách Khê không nhận được hỏi.

Rõ ràng anh có thể khôi hấn sau khi thông qua trị liệu, mà Đỗ Khang lại nói giống như anh không thể đứng lên được nữa. Chuyện của hai người, Bách Khê không rõ lắm, nhưng nhìn bộ dạng của Đỗ Khang đúng là chỉ muốn chia tay với Trần Chi Nghiên.

Lúc đàn ông muốn chia tay, tất cả lý do cũng đều có khả năng là điểm chí mạng.

Đỗ Khang thâm ý nhìn Bách Khê một cái: “Tôi cũng không nói dối.”

Bách Khê lại một lần nữa được thể nghiệm độ mặt dày của người đàn ông này, khoe miệng cô co rút mấy lần, cuối cùng vẫn không nói ra được một chữ.

Mặc kệ, hai người này thì thế nào, đều không liên quan đến mình. Hơn nữa cô cũng không có chút cảm tình gì với cái cô Trần Chi Nghiên đó, dù Trần Chi Nghiên bị tổn thương, bị lừa gạt, thì Bách Khê cô có thể làm gì. Hiện tại, Bách Khê cảm thấy trên thế giới này không có cái gì là đúng hay sai tuyệt đối, điều cô có thể làm, cũng chỉ có thể là tự lo liệu cho bản thân mình.

Đỗ Khang thoải mái vòng xe lần lại, đưa lưng về phía Bách Khê nói: “Sáu giờ rưỡi rồi, cô xác định còn muốn đứng ngây ngốc như vậy nữa?”

Bách Khê đóng cửa lại, đi theo Đỗ Khang vào phòng ngủ, mới vừa rồi, căn phòng còn sáng đèn ầm ĩ tiếng cãi vã mà căn phòng đã chìm trong bóng tối và yên lặng.

Cô nằm ngang trên giường lớn, lại không buồn ngủ, trong đầu là lời nói vừa rồi của Trần Chi Nghiên.

Cô gái đó nói Bách Khê là tiểu tam chuyên nghiệp, còn nói chuyện trên bài đăng đó quả nhiên có thật, theo lý thuyết, Trần Chi Nghiên chưa từng gặp cô, không thể nào lần đầu tiên gặp mặt lại có thể bịa đặt điều vô căn cứ như vậy.

Bách Khê xoay người lại, mở điện thoại di động của mình ra, nhập vào diễn đàn trường.

Diễn đàn trường đại học S thuộc loại diễn đàn ẩn danh, không cần đăng nhập cũng có thể bình luận khiến học sinh khắp trường vô cùng thích thú. Nội dung đăng bài đủ loại, từ vấn đề học tập nghiên túc đến những vấn đề không nghiêm túc đều có người đọc lướt qua. Dĩ nhiên, những năm gần đây, diễn đàn trường học cũng như các diễn đàn khác trên mạng nổi lên phong trào cực phẩm. Độc giả không quan tâm đó là giả hay thật, hay bản thân chủ topic là cực phẩm, chỉ cần náo nhiệt, bọn họ sẽ vô cùng hứng thú.

(Cực phẩm: Chỉ những người vô cùng kém cỏi, không được bình thường, không gì có thể vượt qua nó.)

Bách Khê vừa mở diễn đàn, lập tức phát hiện một topic ở vị trí cao nhất, lướt xem cũng vượt quá một ngàn.

Thần xui quỷ khiến, cô mở topic này ra, chỉ kịp nhìn chủ topic, topic đã lập tức biến mất, nháy mắt đã không thấy. Một phút sau, diễn đàn đã nổi lên một loạt topic hỏi thăm, không ngoại lệ chính là hỏi về topic vừa bị xóa. Nhưng rất nhanh, những topic hỏi về bài đăng đó cũng không thấy.

Có người tố cáo admin diễn đàn, nhưng được admin trả lời lại là admin không xóa topic đó, admin cũng không biết chuyện gì xảy ra.

Bách Khê lập tức chạy đến Post Bar, vì cô nhớ có rất nhiều topic hot trên diễn đàn đều được đăng lên Post Bar, chỉ tiếc, tìm trên Post Bar cũng không thấy.

Bách Khê ủ rũ cúi đầu, giống như đang có người muốn chống đối mình, ngăn cản mình xem topic đó.

Đột nhiên, ánh mắt Bách Khê lóe lên một cái, nhớ lại bạn tốt của mình Lam Tiểu Tuyết cả năm luôn ngồi trực chờ trên diễn đàn trường.

Lam Tiểu Tuyết là người có thâm niên ở diễn đàn, có lúc nửa đêm không ngủ được chỉ vì đọc một topic, trước kia Bách Khê vẫn không hiểu, nhưng bây giờ, cô đã hiểu cái cảm giác khiến người ta tê tâm liệt phế. Căn cứ vào việc cô hiểu rất rõ về Lam Tiểu Tuyết, topic câu huyết đặc sắc như vậy, cô ấy nhất định sẽ không bỏ qua.

Cái này là không nhắc tào tháo mà tào tháo đã xuất hiện, Bách Khê đang định nhắn tin hỏi Lam Tiểu Tuyết, đột nhiên cảm thấy điện thoại di động rung lên, là điện thoại của Lam Tiểu Tuyết.

Cảm thấy hiệu quả cách âm của căn phòng này thật sự quá kém, Bách Khê lại không muốn để toàn bộ cuộc đối thoại của mình với Lam Tiểu Tuyết lọt vào tai Đỗ Khang, vì vậy cô cầm điện thoại di động, lén chui vào phòng vệ sinh.

“Alo, Tiểu Tuyết, gọi cho mình sớm như vậy.” Bách Khê cười hi hi nói.

Giọng nói oang oang của Lam Tiểu Tuyết lập tức truyền đến từ đầu bên kia, trong giọng nói còn mang theo chút lửa giận. “Bách Khê, cậu đã đọc được topic đó trên diễn đàn trường chưa?”

Topic? Bách Khê sững sờ, không ngờ Lam Tiểu Tuyết lại gọi đến vì bài post đó.

Trên thực tế, hiện tại, Bách Khê đã có thể đoán được topic đó có liên quan đến bản thân, nhưng cô chỉ thấy được chủ topic, đoạn phía sau thì không hề hay biết. Có lẽ, nếu cô xem xong topic đó, có thể sẽ càng tức giận hơn Lam Tiểu Tuyết, có điều bây giờ cô không biết gì cả, ít nhất còn có thể giữ vững một chút tỉnh táo.

“Bài post đó bị xóa đi rồi, mình tìm thế nào cũng không được, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Mặc dù có người đã xóa topic, nhưng người đó lại không thể xóa hết trí nhớ của mọi người, mặc dù Lam Tiểu Tuyết vào bài đăng đó hơi muộn, nhưng cũng đã đọc hết topic đó.

“Mình dám cam đoan là con nhỏ ti tiện Điền Phương Lệ làm, trong topic, cô ta nói mình được một người đàn ông bao nuôi rồi còn làm tiểu tam tiểu tứ đi quyến rũ bạn trai người khác, còn có ý tiết lộ một ít tin tức, những người không ngu ngốc đều có thể đoán được người đó là cậu, lúc topic còn chưa xóa, một mình cô ta đã đắc tội với toàn bộ người trong diễn đàn rồi, tất nhiên hiện tại tất cả tội danh đó đều đổ hết lên đầu cậu!”

Bách Khê run tay hạ xuống, thiếu chút nữa không cầm được di động, cô biết chuyện cũng không đơn giản như lời của Lam Tiểu Tuyết. Nếu như cô có thể đề Điền Phương Lệ vu oan cô như vậy, đoán chừng cô cũng không mong nhận được bằng tốt nghiệp. Hiện tại, mặc dù không thấy topic đó, nhưng con người rất nhiều chuyện, không cần đoán cũng biết ngày mai chuyện này sẽ được truyền khắp toàn trường.

Lam Tiểu Tuyết

nóng nảy nói: "Hiện tại, topic đó đã bị xóa, gần như những topic có liên quan đến topic đó cũng đều bị xóa, cũng không biết admin ăn cái gì, topic mình giải bày giúp cậu cũng bị xóa bỏ rồi, đúng là quá đen!"

"Tiểu Tuyết, cậu đừng nóng, hiện tại mình mở máy viết bài giải thích." Bách Khê ra khỏi phòng vệ sinh, vừa nói chuyện với Lam Tiểu Tuyết vừa mở máy tính xách tay của mình.

Tâm tình nóng nảy ngồi đợi máy mở lên, cuối cùng khi Bách Khê vào được diễn đàn, lại bị một topic lên top làm sợ cho ngây người.

"Chết tiệt, tình huống gì thế này, sao lại tiếp tục có một người giả mạo mình chứ!" Trong nháy mắt, Bách Khê quả thực rất dễ nổi nóng.

Đây là chuyện gì vậy, cô không trêu chọc ai, sao ai cũng đến giả mạo cô!

Cậu nói Điền Phương Lệ, lập một topic để hãm hại mình, mình còn có thể hiểu lý do, còn người này có liên quan gì tới mình chứ? Bách Khê đột nhiên nghĩ đến, không phải là cô Trần Chí Nghiên vừa rồi chứ...

Rất có thể Trần Chí Nghiên vì chia tay mà giận chó đánh mèo, cho nên mới vừa về nhà đã lập tức mở máy tính hãm hại cô.

"Không đúng không đúng, topic này cũng không phải nói xấu cậu!" Giọng nói của Lam Tiểu Tuyết đột nhiên truyền đến từ đầu bên kia khiến Bách Khê vô cùng sùng sốt.

Không phải nói xấu cô....

Nếu quả thật là như vậy thì càng không thể tưởng tượng nổi, trừ Lam Tiểu Tuyết, cô thật sự không ngờ vào thời điểm này lại có người nguyện ý nói giúp cô.

Bách Khê mở topic ra, lại lần nữa chấn kinh.

Cô nghĩ, nếu tự cô viết bài viết mình oan cho chính mình, có lẽ cũng không thể có sức thuyết phục như vậy.

Chủ topic này có vẻ là một người có kỹ thuật, ngôn ngữ phân tích logic, Bách Khê không thể không thừa nhận, topic như vậy, nếu do mình đăng thì cũng chỉ được vài ba dòng giải thích là cùng.

"Tiểu Tuyết, cậu cảm thấy người này là ai?" Bách Khê có chút im lặng nhìn máy vi tính, mặc dù bây giờ cô đã có thể thở phào nhẹ nhõm, nhưng chủ topic này cũng rất thần bí.

Đầu bên kia, Lam Tiểu Tuyết hưng phấn nhấn chuột, giọng nói rõ ràng có chút kích động: "Mình cảm thấy đó có vẻ là một chàng trai thầm mến cậu, con gái căn bản không có kỹ thuật này"

Bách Khê vừa định nói không thể, topic mới đã phá kỉ lục lượt bình luận, cô nhìn thấy chủ topic trả lời câu hỏi của từng người một về thân phận mình: "Chồng tôi tra giúp tôi, quan trọng sao?"

Bách Khê ngẩn người, cảm thấy bài đăng này đã đi lệch hướng.

"Bách Khê...." Lam Tiểu Tuyết đột nhiên gọi lớn tên Bách Khê.

"Sao vậy..." Tim Bách Khê đập nhanh hơn, cảm thấy lời tiếp theo của Lam Tiểu Tuyết nhất định không phải lời gì hữu ích.

"Cậu có chồng từ nào, sao mình lại không biết, nhìn qua có vẻ chồng cậu rất quan tâm đến cậu nha, lại có thể giúp cậu trở thành người trong sạch nhanh như vậy, kĩ thuật trâu bò đó!" Lam Tiểu Tuyết thở một hơi rồi tiếp tục nói: "Cậu có thể thoát khỏi nhò tiện nhân Lý Thiên Viễn mình rất vui, nhưng cậu yêu người khác rồi mà cũng không nói cho mình biết, thật sự không từ tế chút nào, mình nói cho cậu biết, ngày mai cậu phải đưa chồng cậu đến mời mình một bữa tiệc lớn, nếu không mình sẽ tìm đến cửa bất kê thông dâm."

Bách Khê thâm nghĩ, quả nhiên...

"Mình không có bạn trai, cậu là người rõ ràng nhất, mình căn bản không biết gì về người này được không, đừng loạn."

Đang lúc này, đột nhiên một giọng nói buồn rầu từ cửa truyền đến.... "Không nhận ra, cô là một nhân vật nổi tiếng."

Lúc này Bách Khê mới phát hiện Đỗ Khang đang đứng trước cửa phòng mình.

"A, anh muốn hù chết tôi à!"

Đầu bên kia điện thoại, Lam Tiểu Tuyết lập tức phục hồi tinh thần: "Là ai là ai? Quả nhiên cậu đang giấu đàn ông!"

Bách Khê lười giải thích với Lam Tiểu Tuyết, trực tiếp cúp điện thoại, sau đó lạnh giọng hỏi Đỗ Khang: "Anh sang đây làm gì?"

"Vì cô ở sát vách nói điện thoại nên tôi không ngủ được, cho nên tôi muốn đích thân đến đây xem rốt cuộc bảo mẫu tôi có chuyện gì."

Gương mặt Bách Khê nóng lên, vừa rồi đúng là cô có chút lo lắng, mặc dù chuyện trên diễn đàn rất quan trọng với mình, nhưng đối với Đỗ Khang mà nói, căn bản không có ý nghĩa gì.

"Xin lỗi, là lỗi của tôi, tôi đảm bảo sau này sẽ không xuất hiện chuyện như vậy nữa." Bách Khê gãi tay lên thề.

"Ha ha."

Bách Khê: "...." Cười em gái anh ấy, không cười anh sẽ chết sao!

"Tôi chỉ muốn nhắc nhở cô, đến giờ làm bữa sáng rồi." Trước khi đi, Đỗ Khang chỉ để lại một câu như vậy.

Bách Khê nhìn đồng hồ máy tính, quả nhiên sắp tám giờ.

Thời gian trôi qua thật nhanh, một ngày mới lại bắt đầu. Mặc nói ngày mới bắt đầu, trải qua cũng không được vui vẻ như vậy.

Bách Khê gọi điện cho Lam Tiểu Tuyết kể rõ mọi chuyện, lập tức đặt điện thoại di động xuống, bắt đầu rửa mặt nấu cơm

Lúc này không giống trước kia, nhiệm vụ chính của cô bây giờ là phục vụ tốt cho Đỗ Khang và đại gia đình ba còn mèo của anh ta, về phần người thần bí kia, để người đó bay theo gió đi đi....

Bạn đang đọc truyện *Làm Sao Để Hết Ưu Sầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Mạnh Mẽ Lên

Editor: Lin

Bách Khê chưa bao giờ nghĩ sẽ có ngày cô dậy sớm để nấu cơm.

Trong cuộc sống lí tưởng của cô, cuộc sống như vậy còn cách cô một khoảng rất xa, không ngờ ý trời trêu người, hôm nay cô không những phải nấu cơm, còn phải đưa thức ăn vừa hâm nóng đến trước mặt người đàn ông này, hầu hạ anh ta ăn cơm.

Có lúc cô cảm thấy rất mờ mịt, rốt cuộc cô học đại học nhiều năm như vậy để làm gì, chẳng lẽ chính là để làm bảo mẫu của Đỗ Khang?

Nhưng cũng may, Bách Khê không phải một người kiêu ngạo, sống ở đâu thì yên ở đấy, lui vạn bước nói cô ngu ngốc kí bản hợp đồng, hiện tại lùi bước cũng không khỏi quá muộn.

Trong tủ lạnh đầu rau dưa và đồ ăn vặt, nhưng tóm lại đồ trong tủ lạnh cũng có hạn, Bách Khê làm xong bữa sáng lập tức phát hiện tủ lạnh ban đầu vốn

rất phong phú giờ đây đã có chút trống rỗng.

Suy nghĩ một chút, hiện tại Đỗ Khang đang là người tàn tật, lúc nấu cơm cô cũng phải làm sao cho phong phú một chút, cho nên đồ ăn cũng hết khá nhanh. Bách Khê tính toán, trong túi cô chỉ còn bảy đồng, nếu nói Đỗ Khang cho cô ứng trước tiền mua thức ăn thì xong đời.

Hiện tại cô đang làm việc cho Đỗ Khang, ăn uống cái gì tất nhiên không cần phải trả tiền, nhưng luôn có một ít chuyện cũng cần phải tự tiêu tiền, giả sử như đi mua băng...

Bách Khê nghĩ, nếu không trước đó cô xin ứng trước một tháng tiền lương?

Suy nghĩ này vừa nảy ra khiến Bách Khê có chút bối rối, cô mới bắt đầu làm việc được hai ngày, muốn ứng trước tiền lương, quả thật rất khó mở miệng.

Đỗ Khang ngồi đối diện Bách Khê nhìn sắc mặt cô đổi tới đổi lui, lúc thì rầu rĩ, lúc thì bối rối, cũng nổi lên chút hứng thú. Rốt cuộc trong đầu cô gái này đang nghĩ cái gì, anh tò mò suy đoán.

Đỗ Khang đột nhiên nói: “Không trách được mặt cô lại xấu xí như vậy.”

Bách Khê có chút khó hiểu, cô cảm thấy mình không trêu chọc Đỗ Khang, tại sao lại bị anh nói như vậy?

“Tôi cũng không đến mức đó, hơn nữa anh cũng không cao tại sao lại cười nhạo tôi?” Bách Khê không chịu yếu thế đáp trả, chiều cao 1m65 của cô tuyệt đối không tính là lùn, ánh mắt của Đỗ Khang nhất định cao đến trên trời rồi.

Đỗ Khang cũng không tức giận, chỉ lịch sự quan sát Bách Khê một cái rồi nói: “Nếu như cô siêng ăn hơn một chút, có thể sẽ cao hơn, nhân tiện nhắc luôn, tôi cao 1m9.”

“Anh cao 1m9, không thể nào?” Bách Khê cực kì nghi ngờ chiều cao của Đỗ Khang. Thật ra cũng không thể trách cô, vì từ lúc cô nhìn thấy Đỗ Khang, anh vẫn luôn ngồi trên xe lăn, cô căn bản không thể biết được chiều cao của Đỗ Khang.

Đỗ Khang lạnh lùng liếc Bách Khê một cái, nói: “Có cần tôi đứng lên cho cô xem không?”

Bách Khê lập tức ngậm miệng, chuyên tâm ăn cơm.

Sau khi kết thúc bữa sáng, Bách Khê lại lướt một vòng diễn đàn, phát hiện bài đăng phân tích đó đã được lên trang đầu rồi. Mặc dù đó là một bài đăng giả mạo, nhưng vẫn khiến Bách Khê cảm thấy ấm lòng. Trên thế giới này, mặc dù có một số người vô cùng xấu xa, nhưng cái tốt đẹp cũng không phải là không có.

Người đàn ông thần bí đã lật rõ bộ mặt dối trá của Điền Phương Lệ, đem sự tích của Điền Phương Lệ ra ngoài ánh sáng trên diễn đàn, trong một thời gian ngắn, đã đưa đến một loạt chấn động rất lớn.

Bài đăng trước đó vốn cũng rất được quan tâm, đáng tiếc nó đã bị xóa rồi, hiện tại, bài đăng này ngược lại càng náo nhiệt hơn, lượt xem bài đăng trên bảng thông báo đã lên đến hơn hai nghìn.

Bách Khê cũng không nhớ chính mình đã năm thứ tư đại học, còn là một nhân vật quan trọng trong trường, tất cả những cái này đều là do ‘bạn cùng phòng’ của cô ban tặng.

Mỗi ngày ở ký túc xá, Điền Phương Lệ đều gọi điện thoại nói chuyện yêu thương, cô nhin, nhưng bây giờ nếu cô còn nhin nữa chỉ sợ khiến người ta trào lên đầu mình.

Cái này có thể nhin, thì còn gì không thể nhin nữa?

Bách Khê hỏi những bạn cùng phòng khác số điện thoại của Điền Phương Lệ, trực tiếp gọi cho cô ta, không ngờ đầu bên kia điện thoại là Lý Thiên Viễn.

“Bách Khê? Là em sao?”

Giọng nói của Lý Thiên Viễn vẫn như trước kia, giả vờ như anh ta vô cùng quan tâm cô. Bách Khê từng rất yêu thích giọng nói dịu dàng này, nhưng bây giờ, cô lại cảm thấy mình thật ngu ngốc, bị lời nói ngon ngọt của người đàn ông này dụ dỗ đến mức không biết phương hướng.

Cô dám khẳng định, Lý Thiên Viễn tuyệt đối biết chuyện Điền Phương Lệ làm chuyện hãm hại cô trên diễn đàn.

Nhưng ngay đến bản lĩnh làm rõ sự thật, anh ta cũng không có, không thèm đếm xỉa đến, thật là một đóa hoa sen ở trong bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn.

Bách Khê cảm thấy ghê tởm đối với cậu nam nữ này, trước kia cô còn cảm thấy Lam Tiểu Tuyết đáng hai người này kỳ nữ rất xứng với cậu nghe rất chói tai, bây giờ nhìn lại, lời Lam Tiểu Tuyết nói quả nhiên rất có lý.

Nếu hai người họ không giữ mặt mũi cho cô, vậy cô cũng không cần lưu tình, Bách Khê cười lạnh, sau đó nói: “Đừng giả bộ, tôi biết Điền Phương Lệ đang ở trước mặt, muốn anh ra làm chứng đứng không, vậy anh thay thế cô ta để nghe điện thoại, tôi cũng không nói nhiều, chúng ta cũng là sinh viên rồi, nên hiểu chuyện lên mạng xã hội đặt điều làm tổn hại danh dự công dân của người khác là phạm pháp, nếu Điền Phương Lệ làm được thì cũng phải

có khả năng gánh chịu trách nhiệm, tôi sẽ đến tòa tố cáo mấy người, chờ lệnh triệu gọi đi, không cần cảm ơn.”

Có vẻ điện thoại mở loa ngoài, toàn bộ câu nói của Bách Khê đều lọt vào tai Điền Phuong Lệ, Điền Phuong Lệ vừa nghe Bách Khê muốn khởi tố, lập tức nóng nảy giật lấy điện thoại trong tay Lý Thiên Viễn, gào to với Bách Khê trong điện thoại. “Bách Khê, đủ rồi, bài đăng đó căn bản không phải tôi đăng lên, dù gì chúng ta cũng là bạn cũng phòng bốn năm, cậu có thể không tin tưởng mình như vậy sao!”

Bách Khê lạnh lùng nói: “Tin tưởng? Sự tin tưởng của tôi đối với cô đã sớm cạn sạch khi cô ở cùng với Lý Thiên Viễn rồi, cô cũng đừng vội nói mình trong sạch, cô có ba hoa thêm nữa tôi cũng không tin, dù sao tôi đi báo an, cảnh sát tự nhiên sẽ điều tra ra ai là người đăng bài đó lên, đến lúc đó bằng chứng như núi, cô có muốn ngụy biện cũng không được.”

Lần này thái độ của Bách Khê rất kiên quyết, bất kể Điền Phuong Lệ nói gì cô cũng kiên trì muốn dùng đến luật pháp để xử lý. Tình hình như vậy khiến Điền Phuong Lệ ở đầu bên kia điện thoại có chút tuyệt vọng, cô chẳng qua cũng chỉ có chút tức giận mới đăng bài đó lên, ai biết cuối cùng lại bị khởi kiện.

Điền Phuong Lệ cũng không nghĩ tới, một người luôn mềm mại như ánh mặt trời Bách Khê, sao lại có thể thay đổi tính tình, đột nhiên trở nên so đo như vậy, cô nói thế nào, Bách Khê cũng không chịu nhượng bộ.

Thật ra, vụ án này cũng không phải chuyện gì lớn, dù Bách Khê có đi khởi tố thì nhiều nhất cũng chỉ phạt tiền là xong chuyện.

Nhưng Điền Phuong Lệ là sinh viên du học dự bị, cuộc sống của cô khá giả nhưng cũng không giàu có gì, một khi có tiền án, đó nhất định là ám ảnh cả đời, đoán chừng cô cũng đừng mơ tới việc tìm được một công việc chính thức. Điền Phuong Lệ tự nhận mình rất ưu tú, sao có thể để chuyện này xảy ra, nhưng Bách Khê không chịu nhượng bộ, nhất định muốn báo án.

Bên này, Điền Phuong Lệ tức đến nước mắt chảy ròng ròng, bên kia, Bách Khê lại ngồi găm táo, không lo lắng điều gì, tạo nên hai hình ảnh đối lập.

Đỗ Khang nhìn không được chen miệng nói: "Cô biết loại án này, bình thường sẽ không có người quan tâm không?"

Bách Khê cúp điện thoại, liếc Đỗ Khang một cái: "Anh lại nghe lén tôi nói chuyện điện thoại, thật nhàm chán."

"Âm thanh của cô lớn như vậy, tôi còn cần phải nghe lén sao, đây là tôi thành tâm đề nghị cô, chờ đến lúc cô chạy đến sở cảnh sát nói ra điều đó thì buồn cười cỡ nào." Đỗ Khang dội nước lạnh.

Bách Khê làm bộ không sao cả nhún vai. "Không sao, dù sao tôi cũng rất ghê tởm hai người này, anh chưa từng nghe câu 'khiến kẻ thù phải khóc lóc cầu xin mình là một chuyện rất sáng khoái' sao?"

Trước kia, cô thật sự là một cái bánh bao, ban đầu, khi Điền Phuong Lệ ở trước mặt cô ra vẻ yêu thương thì cô nên cho cô ta một cái bạt tai rồi.

Chuyện như vậy, công ty thuộc về cô, tại sao cô lại có thể Điền Phuong Lệ cười lên đầu mình.

Hôm nay, lần đầu tiên cô khí phách như vậy, tâm tình cũng không phải là tốt bình thường. Sớm biết ngược cực phẩm thoải mái như vậy, cô còn làm bánh bao làm gì (làm cái rắm).

Có câu nói, 'là bánh bao thì đừng trách bị cầu nhớ thương', giờ phút này Bách Khê mới hiểu rõ câu nói đó.

(Bánh bao: ý chỉ những người hiền lành, nhu nhược nên dễ bị bắt nạt.

Cực phẩm: là chỉ những người kém cỏi, cực kỳ không giống bình thường, không gì có thể vượt qua nó)

"Thật ra thì cô có thể trực tiếp yêu cầu bồi thường." Đỗ Khang như có hứng thú với chuyện này, bày mưu tính kế cho cô. "Đội lặt nữa, bạn trai cũ gọi điện cho cô, cô đưa điện thoại di động của cô cho tôi."

Ring ring...

Đỗ Khang vừa dứt lời, quả nhiên có điện thoại.

Bách Khê nhìn màn hình điện thoại, là số của Lý Thiên Viễn, đôi câu nam nữ này thật khiến cho người ta buồn nôn. Bách Khê vốn không muốn nhờ Đỗ Khang giúp một tay, nhưng bây giờ Bách Khê suy nghĩ một chút, đối phương có hai người, bên mình cũng phải có hai người, thế lực mới ngang nhau. Nhất là cô đã lãnh giáo bản lĩnh độc miệng của Đỗ Khang, lời ngon tiếng ngọt của Lý Thiên Viễn sẽ không có hiệu quả trước mặt người này.

"Đây, điện thoại của bạn trai cũ."

Bách Khê đưa điện thoại đặt hình thức loa ngoài cho Đỗ Khang, âm thanh Lý Thiên Viễn lập tức truyền ra.

"Là anh, Bách Khê, anh biết hiện tại em đang rất tức giận, lúc anh biết chuyện này anh cũng rất tức giận, anh đã nói Điền Phuong Lệ rồi, cô ấy nói sau này sẽ không bao giờ nói xấu em nữa, nếu không em xem, bọn anh mời em ăn bữa cơm, chuyện khởi tố cứ định vậy đi, dù sao mọi người cũng là bạn cùng trường."

Đỗ Khang nói: "Tôi không phải Bách Khê, tôi là bạn trai hiện tại của cô ấy."

Bách Khê: Lời như vậy thật sự không nên nói lung tung chứ! Ai là bạn gái của anh chứ!

Lý Thiên Viễn ngẩn người, hiển nhiên anh ta không ngờ nghe điện thoại là một người đàn ông, hơn nữa người đàn ông này còn là bạn trai hiện tại của Bách Khê.

Không khí lập tức có chút kì quặc, nói thật trừ điều kiện gia đình ra, thật ra mọi thứ của Điền Phương Lệ đều không thể sánh bằng Bách Khê, hơn nữa tình cảm của hai người cũng hơn ba năm, tình cảm đó không thể nói quên thì có thể quên ngay được. Lý Thiên Viễn từng cảm thấy Bách Khê vẫn còn yêu mình, nhưng bây giờ, xem ra anh là tự mình đa tình.

Sau một hồi im lặng, Lý Thiên Viễn nói: "Xin hỏi Bách Khê có ở đó không, tôi có chuyện cần tìm cô ấy."

"Loại chuyện nhỏ này nói với tôi là được rồi, nếu như là về chuyện báo án thì anh yên tâm, tôi sẽ phản ánh toàn bộ tình huống với tòa án, đề nghị hai người nên chú ý hộp thư điện tử của mình nhiều hơn."

"Nếu đây là chuyện nhỏ, tại sao chúng ta không thể ngồi xuống hòa giải, lại thật sự muốn đem chuyện này trình lên tòa án?" Lý Thiên Viễn nổi nóng.

Đỗ Khang nhếch miệng, nở một nụ cười tươi tắn, giọng nói vô cùng thản nhiên.

"Không lên tòa án, cũng không phải là chuyện không thể, nhưng nên có một lời xin lỗi và tiền đền bù tổn thất tinh thần là chuyện không thể thiếu."

Bạn đang đọc truyện *Làm Sao Để Hết Ưu Sầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Thỏa Hiệp

Editor: Lin

Bách Khê ở một bên yên lặng nghe Đỗ Khang nói chuyện điện thoại, càng nghe càng cảm thấy Đỗ Khang là người giáo hoạt, gian trá.

Nhưng xét thấy Đỗ Khang đang tranh thủ quyền lợi cho cô, Bách Khê vẫn thật sự vui mừng.

Nhất là lúc Đỗ Khang nói muốn Lý Thiên Viễn phải cầm hai vạn đồng giải quyết chuyện này, khiến giọng nói Lý Thiên Viễn ở đầu bên kia trở nên áp úng.

Là bạn gái trước của Lý Thiên Viễn, Bách Khê dĩ nhiên hiểu rõ người đàn ông này, muốn Lý Thiên Viễn lấy ra hai vạn đồng, chuyện này còn khó khăn hơn cắt một miếng thịt trong lòng anh ta.

Rất hiển nhiên cả hai bên đều mở loa ngoài, Điền Phương Lệ vừa nghe hai vạn đồng là có thể giải quyết chuyện này, lập tức lau sạch nước mắt nói vào trong điện thoại: "Hai vạn đồng thì hai vạn đồng, sau khi đưa cho cô rồi không cho phép cô nói lại chuyện này nữa!"

Điền Phương Lệ nghĩ rất đơn giản, có thể sử dụng tiền giải quyết quả thực là chuyện đơn giản nhất, dù sao từ nhỏ cô cũng không phải nộp tiền phạt như thế này, cũng không coi hai vạn đồng là chuyện gì to tát, trực tiếp lôi kéo tay của Lý Thiên Viễn. "Anh lập tức đưa tiền cho bọn họ đi, em thật sự không muốn có tiền án." Mặc dù thường ngày, nội tâm của Điền Phương Lệ hơi độc ác một chút nhưng bản chất của cô vẫn là một cô gái chưa ra ngoài xã hội, cực kì sợ hãi tòa án. Cô cũng không ngờ chỉ một phút tức giận làm chuyện này sẽ dẫn đến hậu quả lớn như vậy.

Cô nghĩ, sau khi giải quyết chuyện này, cô sẽ không đi trêu chọc Bách Khê nữa.

Sắc mặt Lý Thiên Viễn tái nhợt, sau đó không chút để ý an ủi Điền Phương Lệ mấy câu: "Em đừng sợ bọn họ, chẳng lẽ tòa án là do bọn họ mở, muốn kiện thì kiện sao."

Điền Phương Lệ nhìn Lý Thiên Viễn cười lạnh hai tiếng: "Anh không sợ sao, đến lúc đó bị kiện lên tòa còn không phải là anh."

"Kiện thế nào thì kiện, tòa án sẽ không xử em bồi thường hai vạn đồng, bọn họ yêu cầu như vậy, chính là công phu sư tử ngoạm, để chúng ta lọt hố đó." Lý Thiên Viễn đã sớm cúp điện thoại, giờ phút này đang uốn ba tấc lưỡi giảng giải cho Điền Phương Lệ. "Tiểu Lệ, thật ra thì bọn họ cũng không có chứng cứ là do em làm, trên mạng internet, tòa án cũng đều không nhận."

Điền Phương Lệ bị Lý Thiên Viễn nói cho chóng mặt, thiếu chút nữa thì tin tưởng, nhưng cô là sinh viên năm cuối đại học, đã từng đọc qua những cái này, cũng không phải phụ nữ nông thôn không biết gì. Ai nói tòa án không nhận những vụ việc trên mạng xã hội, mấy năm nay, tội phạm trên internet đang là điểm nóng, trừ khi Lý Thiên Viễn không đề ý chuyện bên ngoài mới không rõ ràng lắm. Cô nhìn vào ánh mắt của Lý Thiên Viễn, đột nhiên tỉnh ngộ.

"Lý Thiên Viễn, thật ra thì anh không chịu bỏ tiền cho tôi đúng không?"

Một câu nói, lập tức cắt đứt tài ăn nói của Lý Thiên Viễn, anh thật sự không chịu được hai vạn đồng, nhưng chuyện này lại không thể để Điền Phương Lệ biết. Anh vội vã giải thích: “Tiểu Lệ, sao anh lại không chịu bỏ tiền cho em, anh chỉ cảm thấy móc tiền dùng vào việc như vậy không tốt lắm, là cái hồ của chúng ta.”

Điền Phương Lệ nhớ lại những lúc hai người đi chung với nhau, căn bản đều do cô bỏ tiền ra thì càng không nghe Lý Thiên Viễn giải thích, cô cười lạnh: “Tốt lắm, tôi không buộc anh móc hai vạn đồng, anh mua cho tôi một cái túi Louis Vuitton, dù sao cũng phải tính cho có lợi chứ?”

“Tiểu Lệ...”

Lý Thiên Viễn vẫn muốn tìm cớ, nhưng Điền Phương Lệ trực tiếp ngắt lời anh ta. “Tôi không muốn nghe anh lái nhãi, anh nói xem, anh có mua cho tôi hay không!” Cô thích Lý Thiên Viễn, không sai, nhưng nếu Lý Thiên Viễn không thích cô, cô cũng không chuyện ý ngả vào.

Trên mặt Lý Thiên Viễn là nụ cười khổ: “Em cũng không phải không biết, trong tay anh thật sự không có nhiều tiền như vậy.” Dù có, anh cũng không thật sự lấy ra mua cho Điền Phương Lệ một cái túi hàng hiệu, chính anh cũng chưa được sử dụng đó!

“Ha ha, anh là không muốn mua cho tôi đúng không, đồ cưới của nhà tôi là một chiếc xe và một căn nhà, anh thì có cái gì, cũng không thể tay không bắt bầy sói trắng chứ?” Điền Phương Lệ liếc mắt, bình tĩnh không sợ hãi nói: “Dù sao anh cũng xem đó mà làm, mua túi hay bỏ tiền, không làm được thì lập tức chia tay.” Cô không sợ chia tay, dù sao xe và phòng ốc đều viết tên cô, nếu không ba mẹ cũng không đồng ý cho cô qua lại với tên sinh viên nghèo rớt mùng tơi Lý Thiên Viễn này.

Mà Lý Thiên Viễn thì ngược lại, vừa nghe con vịt sắp đun sôi này sẽ bay, anh sao có thể không nóng nảy.

Nhà Lý Thiên Viễn ở một vùng quê xa xôi, đến đây làm một sinh viên đại thật sự không dễ dàng, mà anh còn là một người đàn ông sĩ diện hão. Bốn năm đại học cũng không xin trợ cấp, một mình làm đủ mọi nghề để đến được ngày hôm nay. Anh tất nhiên là muốn ở lại thành phố này, nhưng đối với anh bây giờ mà nói, mua nhà mua xe là chuyện không thể nào mơ tới. Mà Điền Phương Lệ lại trùng hợp có thể thỏa mãn tất cả, cho nên anh còn không kịp nói chia tay đã đến với Điền Phương Lệ, so sánh với người bạn gái trước nghèo khổ Bách Khê, lựa chọn Điền Phương Lệ là chuyện đương nhiên.

Dáng dấp của Điền Phương Lệ cũng không phải dễ nhìn, chỉ là một người bình thường, nhưng mà cô có tiền, cho dù đứng tên phòng ốc và ô tô không phải là Lý Thiên Viễn, nhưng sau khi kết hôn, anh cũng đã có thể tùy tiện sử dụng những món đồ này, so sánh với những gì trước kia anh phấn đấu, không phải quá hạnh phúc rồi sao.

Bất kể thế nào, Lý Thiên Viễn cũng không buông Điền Phương Lệ, một khi Điền Phương Lệ muốn chia tay với anh, anh thật sự không còn cái gì cả, như vậy cuộc sống của anh lại trở về những ngày chen chúc trên xe buýt, ở trong phòng cho thuê, nhưng anh không bao giờ muốn trải qua cuộc sống đó một lần nữa. **điên❖đàn❖lê❖quý❖đôn.**

“Tiểu Lệ, em đừng đùa kiểu này, chúng ta có thể đến với nhau là điều không dễ dàng, về sau không cho phép em tùy tiện nói lời chia tay.” Lý Thiên Viễn tiến lên một bước ôm lấy Điền Phương Lệ, thân mật nói.

Điền Phương Lệ thấy Lý Thiên Viễn ôm mình, trong lòng cũng không còn khó chịu như vậy nữa, nhưng hiện tại chuyện của Bách Khê cần phải nhanh chóng được giải quyết, cô cũng không muốn có một ngày mình nhận được lệnh triệu tập của tòa án.

“Lý Thiên Viễn, anh hãy giúp em một chút đi, chuyện này nhất định không được để cho ba em biết, nếu không thế nào ông ấy cũng sẽ đánh em một trận.” Điền Phương Lệ nũng nịu cò vào người Lý Thiên Viễn, giữa hai người lại thân mật thêm mấy phần.

Lý Thiên Viễn cân nhắc một chút về sức nặng của hai vạn đồng với phòng ốc và xe hơi, không thể làm gì khác hơn là gật đầu. “Yên tâm đi, anh sẽ giải quyết.”

Hai người ôm chặt nhau, rất nhanh, căn phòng tràn ngập không khí thân mật, về phần thật hay giả, thì cũng chỉ có người trong cuộc biết.

Bách Khê nhận được tin nhắn của Lý Thiên Viễn, nói buổi chiều mình mang tiền đến rồi sẽ gọi cho cô, nhưng cô phải đưa một phần tài liệu nói mình sẽ buông tha, không truy cứu trách nhiệm của Điền Phương Lệ nữa.

Sau khi nhận được tin nhắn, Bách Khê lập tức nói cho Đỗ Khang, chia sẻ tin tức vô cùng tốt đẹp này cho Đỗ Khang.

Đối với Bách Khê mà nói, thật sự không có gì nghiêm trọng cả, tiền mới là trước nhất, có hai vạn đồng này trong tay, cô thật sự có thể tạm thời yên lòng.

Đỗ Khang nhìn bộ dạng hươu tay múa chân này của Bách Khê thì chỉ khịt mũi coi thường: “Không có chút tiền đồ, có hai vạn đồng, cô đã vui mừng đến như vậy.”

Hiện tại tâm tình của Bách Khê rất tốt, cảm thấy lời nói ác độc của Đỗ Khang cũng không đến mức khó nghe, cô vui sướng nói: “Anh thì biết cái gì chứ, trên thế giới này chỉ có tiền bạc và thức ăn ngon mới không phản bội mình.”

Đỗ Khang nhún mày: “Đã như vậy thì cô nên làm cơm trưa đi, trưa nay có khách tới.”

Bách Khê thu lại nụ cười, lại có khách muốn tới, còn có thể vui vẻ được không, phải biết là trong tủ lạnh thức ăn cũng không đủ nữa rồi!

“Cái đó... trong tủ lạnh không còn nhiều thức ăn...” Bách Khê ngượng ngùng nói.

Gương mặt có chút ửng đỏ, có lẽ là vì cô cảm thấy gần đây mình ăn hơi nhiều. Một kẻ tham ăn bị phong ấn trong một tháng, phong ấn vừa được mở ra, kết quả không cần nghĩ cũng biết...

Mặt Đỗ Khang không tỏ vẻ gì chỉ đưa tay lên đẩy mắt kính trên sống mũi. “Chẳng lẽ cô cần mua thức ăn còn phải nói cho tôi biết sao?”

Bách Khê bối rối, cô cũng không thể nói với Đỗ Khang, hiện tại trên người cô chỉ còn bảy đồng chứ?

Cũng không biết có phải Đỗ Khang nghe được tiếng lòng của Bách Khê hay không, anh chỉ chỉ ngón kéo. “Ồ đó có tiền sinh hoạt, cô cầm dùng đi.”

Bách Khê cảm giác như mình gặp được thiên sứ.

Khuôn mặt thiên sứ, tấm lòng thiên sứ, hoàn mỹ thể hiện trên một con người, cho dù sáng nay cô có tức giận người này, nhưng hình tượng huy hoàng của Đỗ Khang cũng không có dấu hiệu giảm đi!

“Tôi sẽ đi siêu thị ngay bây giờ!” Bách Khê tràn ngập sinh lực nói.

Ánh mắt Đỗ Khang nhìn lướt qua khuôn mặt Bách Khê, khóe miệng khẽ nhếch lên cười như không cười, nhưng khi Bách Khê nhìn về khuôn mặt anh, anh lại quay lại thái độ ngồi nghiêm chỉnh rồi.

“Anh có cần mua đồ gì không?” Bách Khê nhớ lại tủ lạnh tràn ngập đồ ăn vặt, cảm thấy Đỗ Khang có lúc cũng rất dễ thương.

Đỗ Khang suy nghĩ một chút, lại nói: “Tôi đi cùng cô.”

Hai mắt Bách Khê lập tức tròn tròn, Đỗ Khang muốn đi siêu thị với cô, có làm không vậy...

“Kính ngạc như vậy làm gì, người tàn tật không thể đi dạo siêu thị sao?” Bách Khê nhìn mặt Bách Khê, vẻ mặt như nói cô kì thị người tàn tật, nhìn khiến Bách Khê chỉ muốn chui xuống đất cho xong.

Bách Khê nghĩ, Đỗ Khang nói cũng phải, không phải chỉ là ngồi xe lăn thôi sao, có gì kì quái. Người trong cuộc còn không quan tâm, cô còn phải nghĩ nhiều như vậy làm gì.

Hai người cùng nhau đi đến siêu thị, Bách Khê ngạc nhiên phát hiện, dọc theo đường đi, thậm chí cô còn không cần phải đẩy xe lăn giúp Đỗ Khang.

Hơn nữa, nhìn bộ dạng Đỗ Khang còn vô cùng thuần thực, hình như trước kia, anh cũng thường chạy qua đây mua đồ.

Bách Khê bối rối, cô đi theo sau lưng Đỗ Khang chỉ có nhiệm vụ phụ trách cầm đồ, cô cảm giác như mình là một nha hoàn thời cổ đại.

Vật và mua xong, hai người vừa về nhà mới phát hiện khách đang đứng trước cửa rồi.

Lam Tiểu Tuyết ôm hông Chu Kỳ, cười giống như một con hồ ly: “Chào anh, Đỗ Khang, tôi là bạn gái Chu Kỳ.”

Con nhóc chết tiệt, lại dám không nói với cô là đã tới rồi, còn dám bỏ rơi cô, Bách Khê nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Lam Tiểu Tuyết, cảm giác mình đã chọn lầm bạn tốt.

Đỗ Khang vẫn như cũ, lạnh lùng gật đầu, không có chút vẻ mặt gì.

Thấy dáng vẻ của Lam Tiểu Tuyết, trong lòng Bách Khê không tự chủ được cho Đỗ Khang một điểm khen.

Làm tốt lắm!

“Được rồi, Bách Khê, mau mở cửa đi, mình chờ được nếm thử tài nấu nướng của cậu...” Lam Tiểu Tuyết liếc mắt sang nhìn Bách Khê, sâu xa nói.

Bách Khê bị ánh mắt người này nhìn cho phát run, đi vào căn phòng ẩm áp cũng không trở được bình thường.

Con nhóc Lam Tiểu Tuyết này lại có mưu mà chúc quỷ gì rồi!

Bạn đang đọc truyện *Làm Sao Để Hết Ưu Sầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Khách

Editor: Lin

Xét thấy khách hôm nay là bạn xấu Lam Tiểu Tuyết, Bách Khê vừa vào cửa đã xách bao lớn bao nhỏ vào phòng bếp. Cô vốn định tránh trong phòng bếp một chút, ai ngờ Đỗ Khang lại phải âm hồn bắt tán đó theo tới.

“Châm trà cho khách.” Đỗ Khang nói với Bách Khê.

Lam Tiểu Tuyết ở một bên cười rất gian trá. “Đừng quá lạnh, cũng đừng quá nóng, nếu không thì làm lại từ đầu!”

Chu Kỳ bắt đầu nhìn bạn gái mình, không biết mình mang Lam Tiểu Tuyết đến đây là đúng hay sai. Kể từ sau khi Lam Tiểu Tuyết biết Bách Khê làm bảo mẫu của Đỗ Khang, mỗi giờ đều quần quanh anh muốn qua xem một chút. Thân là bạn tốt của Đỗ Khang, anh biết tên nhóc này rất thích yên tĩnh, nhưng là yêu cầu của Lam Tiểu Tuyết, cô nàng luôn xin anh cái gì cũng được. Lúc Chu Kỳ còn chưa đến, anh và Lam Tiểu Tuyết vẫn luôn lo lắng tình trạng ở chung của Bách Khê và Đỗ Khang, hôm nay nhìn Bách Khê thích ứng với công việc này cũng không tệ, vậy anh là người đề xuất công việc cũng cảm thấy không cần lo lắng.

Bách Khê rót ba ly trà ngon đưa ra phòng khách, đặt trước mặt của ba người, nhưng Chu Kỳ có ý muốn Bách Khê cũng ngồi xuống, đừng làm việc nữa.

“Mình còn phải đi nấu cơm, hôm nay để mấy người thưởng thức tài nghệ nấu nướng của mình một chút.”

Bách Khê mặc chiếc tạp dề nhỏ vừa mua ở siêu thị, cô buộc tóc đuôi ngựa, nhìn qua chuyện cũng thật giống như vậy. Ngược lại, cô rất lạc quan, không có bất kỳ thành kiến nào với công việc này. Dù sao đầu năm nay, sinh viên chưa tốt nghiệp đại học đi làm thêm kiếm được một vạn tệ tiền lương cũng không nhiều lắm, dù là vì tiền, cô cũng phải vui vẻ làm thật tốt công việc này.

“Mình còn sợ cậu bị tên nhóc Đỗ Khang này ép cho khủng rồi, xem ra hai người sống chung cũng không tệ lắm.” Chu Kỳ gật đầu khen ngợi.

Lam Tiểu Tuyết nhìn Đỗ Khang một chút rồi lại nhìn sang Bách Khê, cũng theo đó ồn ào nói: “Là thật sự không tệ, Bách Khê của chúng ta hiện tại vẫn là độc thân, cố gắng nắm bắt cơ hội...” Chứ cuối cùng bị cô cố tình nói dài ra, ý vị mập mờ càng thêm rõ ràng.

Khuôn mặt Bách Khê lập tức đỏ lên: “Nói bậy cái gì vậy, Đỗ Khang đã có bạn gái.” Mặc dù đã chia tay, nhưng bộ dạng của cô gái tên Trần Chi Nghiên đó cũng không có vẻ gì là muốn từ bỏ.

Đỗ Khang gật đầu một cái, sau đó nói: “Đúng, tôi có rồi, nhưng hiện tại Bách Khê cũng không độc thân.”

Bách Khê kinh ngạc nhìn Đỗ Khang, không hiểu anh đang nói bậy cái gì.

Đỗ Khang quay đầu nhìn cô, nhẹ nhàng cười một tiếng, vốn là sóng nước chẳng xao, tròng mắt đen nháy mắt lại như có nhiệt độ, chỉ cần một khoảng cách, cũng đủ khiến Bách Khê bị chết đuối.

Lam Tiểu Tuyết ngồi trên ghế cảm thấy trong phòng khách nhỏ nhỏ này có rất nhiều bong bóng màu hồng, khiến cô không nhận được muốn chọc phá.

Hai người nhìn nhau hồi lâu, Bách Khê bị ánh mắt dịu dàng mà Đỗ Khang lơ đãng lộ ra này hoàn toàn giết chết trong nháy mắt, cho đến khi cô không nhận được dòng tâm mắt, Đỗ Khang mới chậm rãi quay đầu, mơ hồ giải thích cho hai người kia nguyên nhân.

“Tôi tạm thời đảm nhiệm vị trí bạn trai của Bách Khê, giúp cô ấy lấy lại danh dự bị tổn thất, cho nên nói đúng ra, hai người bọn tôi cũng không phải độc thân.”

Bách Khê bùng tỉnh, giờ mới hiểu Đỗ Khang đang ám chỉ cái gì, khuôn mặt xinh đẹp lại đỏ lên.

Lúc đối mặt với Đỗ Khang, cô luôn cảm thấy thông minh của mình không đủ dùng, không suy nghĩ kịp theo anh, lần nào cũng bị Đỗ Khang nắm mũi dắt đi. Cô xấu hổ sờ mũi, quyết định trở lại phòng bếp thì tốt hơn.

Cô cứ như vậy quay người lại, Lam Tiểu Tuyết như một cái đuôi nhỏ chạy theo phía sau cô, theo vào phòng bếp.

Lam Tiểu Tuyết cũng không phải cô gái nhỏ yếu ớt, sau khi vào bếp với Bách Khê thì bắt đầu nấu cơm, hai người vừa lấy gạo vừa rửa rau vừa nói chuyện với nhau, cuối cùng cũng tìm được được cảm giác lúc hai người mới bắt đầu lên cấp ba.

“Mình cảm thấy cậu Đỗ Khang đó cũng rất tốt, cậu thừa dịp hiện tại thân thể anh ta không tốt nhanh chóng bắt anh ta lại, có thể nói anh ta tốt hơn tên keo kiệt Lý Thiên Viễn đó nhiều.” Lam Tiểu Tuyết chưa từng thấy Đỗ Khang, chỉ nghe nói Đỗ Khang là người đẹp trai nhất trường, hiện tại gặp mặt mới biết Đỗ Khang là tệ nhất soái ca.

Trai đẹp quả nhiên đều phải so sánh mới biết, bạn trai của cô Chu Kỳ cũng rất đẹp trai, nhưng đứng cạnh Đỗ Khang lập tức mờ nhạt. Chứ đừng nói tên bạn trai trước kia của Bách Khê, Lý Thiên Viễn, đơn giản như so sánh một cục kim cương với một đồng cùi. Hai người đều do một loại nguyên tố Cacbon tạo thành, chênh lệch sao lại lớn như vậy!

Bách Khê liếc Lam Tiểu Tuyết một cái, cảm thấy cô nàng này nghĩ mọi chuyện quá đơn giản.

Nếu chuyện tình cảm đơn giản vậy thì đã tốt, lúc bạn yêu tôi, tôi cũng yêu bạn, vậy trên thế giới này cũng sẽ không có nhiều nam nữ si tình như vậy rồi.

“Cậu cảm thấy anh ấy có thể đề ý mình ở điểm nào?” Bách Khê hỏi ngược lại.

Thấy Lam Tiểu Tuyết bị hỏi sừng sờ, Bách Khê càng thêm buồn rầu, cô cũng không đến nỗi không có một ưu điểm nào chứ!

“Đừng vội đau lòng, mình cảm thấy nhìn từ phương diện nào, cậu cũng có ưu điểm khiến người khác yêu thích.” Lam Tiểu Tuyết nghiêm túc nhìn Bách Khê, sau đó lấy ngón tay ra liệt kê một số thứ: “Ví dụ như, bộ dạng xấu xí của cậu sẽ khiến người đó cảm thấy an toàn, dần dần sẽ không bỏ cậu. ..., còn có cậu nghèo rớt mùng tơi cũng rất dễ thỏa mãn.”

Bách Khê không nhịn được nắm mấy ngón tay đang liên tục tính toán của Lam Tiểu Tuyết. “Lam Tiểu Tuyết! Cậu không muốn sống nữa sao!”

Đáng ghét, mặc dù đang nói sự thật, nhưng cũng đừng phơi bày cô ràng như vậy chứ!

Lam Tiểu Tuyết che bụng cười vui vẻ, có một loại bạn tốt trời sinh là để đã kích lẫn nhau, rất dễ nhìn ra hai người đều như vậy. Ít nhất mỗi lần tắm rửa cùng nhau, bộ ngực vô cùng nhỏ của cô cũng luôn vô tình bị cười nhạo.

“Được rồi, không đùa cậu nữa, mình cảm thấy cậu rất có hy vọng, thừa dịp anh ta hoạt động bất tiện thì dùng sắc dụ dỗ, sau đó lỡ may mang thai, mẹ quý nhờ con được bước chân vào nhà giàu, trong tiểu thuyết đều viết như vậy, cậu nghe mình đi, tuyệt đối không sai!” Cặp mắt của Lam Tiểu Tuyết sáng lên, vô cùng tin tưởng nhìn Bách Khê, hình như đang hạn hiện tại không thể đẩy Bách Khê vào trong ngực Đỗ Khang.

Bách Khê hoàn toàn im lặng, Lam Tiểu Tuyết nhất định là sự trừng phạt trời cao ban cho cô!

“Tiểu Tuyết, mình chỉ tặng cậu một câu, ít đọc những cuốn tiểu thuyết đó một chút, trở về thực tế đi.” Bách Khê nhìn một cách đồng tình.

Lam Tiểu Tuyết xi mũi nhìn Bách Khê, nhờ ngày đó, tên Chu Kỳ nhà giàu đẹp trai này cũng là nhờ những chiêu thức trong tiểu thuyết theo đuổi được, hơn nữa còn mình nói gì nghe nấy, lúc này cô nhất định phải dựa vào những kinh nghiệm mình có được, giúp Bách Khê theo đuổi được con rùa vàng này.

“Cậu nghe mình đi, lần đầu tiên nhìn thấy, mình đã biết Đỗ Khang có ý với cậu, cậu phải chủ động một chút, mình dám đảm bảo anh ta sẽ không cự tuyệt.”

Nghe nói như vậy, ánh mắt của Bách Khê không tự chủ trôi đi, hình như muốn nhìn xuyên qua phòng bếp để có thấy khuôn mặt của Đỗ Khang, xem khuôn mặt lạnh lùng đó một chút, có giống như lời Lam Tiểu Tuyết nói hay không, có ý đối với cô...

Bạn đang đọc truyện *Làm Sao Để Hết Ưu Sầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Thỏa Thuận

Editor: Lin

Lam Tiểu Tuyết đến đã làm thay đổi một chút suy nghĩ nào đó của Bách Khê.

Cô vốn cảm thấy, mình là một bảo mẫu nhỏ kiêu tiến, đợi đến bốn tháng sau sẽ phui mông chạy lấy người, không mang theo một áng mây.

Nhưng Lam Tiểu Tuyết lại nói, người đàn ông ưu tú như Đỗ Khang, xuất hiện trước mặt cô là một cơ hội trời ban, nếu như Bách Khê bắt không được mới là đồ ngốc.

Nói thật, mặc dù lời nói của Đỗ Khang có chút độc ác, nhưng Bách Khê vẫn có cảm tình với anh.

Chỉ bằng khuôn mặt đó của Đỗ Khang, cũng đủ để mê hoặc đám nữ sinh, chứ đừng nói đến Đỗ Khang còn là con của một nhà giàu, như vậy lại càng quý hiếm.

Bách Khê ôm con mèo Tiểu Bạch ngoan nhất nhà quần quít một hồi, cho đến khi khòe mắt cô nhìn thấy một vật trong túi mua hàng, toàn là Sparta.

Chết tiệt, lại là bà di phải không!

Cô dám thề, vì Đỗ Khang ở trước mặt, nên cô không dám vì tư lợi mà mua băng vệ sinh! Bách Khê nghĩ,

dù sao lần mới đây của mình kết thúc chưa lâu, chờ đến lúc ấy được tiền từ Lý Thiên Viễn mua cũng không muộn, kết quả, cô vụn vụn không ngờ nó lại có thể xuất hiện trong túi mua hàng!

Là cô mộng du rồi mua sao? Bách Khê nghĩ mình cũng không có thói quen như vậy.

Là bà di chạy tới bỏ vào túi mua hàng của cô sao? Bách Khê thấy băng vệ sinh trong chiếc túi này quá bí ẩn, cô không dám dùng.

Bách Khê giao chiến một hồi lâu, cuối cùng cũng rút ra một kết luận có khả năng nhất – là Đỗ Khang mua.

Bách Khê lại không dám đi hỏi Đỗ Khang, ngộ nhờ chọc thủng bí mật nho nhỏ của người ta cô sẽ gặp xui xẻo, cho nên cô yên lặng để băng vệ sinh vào túi, đưa cho Đỗ Khang.

Buổi tối, trong lúc ăn cơm, Đỗ Khang hỏi Bách Khê: “Đó là mua cho cô, sao lại đưa đến trong phòng tôi?”

Bách Khê sững sốt một chút, hỏi một cách rất tự nhiên: “Chẳng lẽ không phải là đồ anh mua sao?” Mặc dù tôi thật sự không biết anh mua món đồ đó thì có ích lợi gì.

Đỗ Khang nhìn Bách Khê một cách nghiêm túc rồi im lặng.

Nếu không phải lúc đi siêu thị Bách Khê nhìn nó chăm chăm, anh có thể xen vào việc người khác, lén mua về sao! Chu Kỳ nói, hiện tại số tiền trên người Bách Khê chưa đến 10 tệ, vì không để trong nhà xuất hiện tình trạng máu chảy thành sông, anh dễ dàng sao?

“Là tôi mua, nhưng cô dám nói, lúc ở siêu thị cô không nhìn chăm chăm vào nó sao?” Đỗ Khang không hổ là Đỗ Khang, nhanh chóng điều chỉnh tốt trạng thái trong lòng mình.

Bách Khê nhất thời cứng họng, lúc ấy quả thật cô đã nhìn vào nó mấy lần.

Đỗ Khang nói: “Cô cũng không phải xin lỗi, chỉ cần là phụ nữ thì bình thường sẽ có loại nhu cầu này, làm chủ nhân của cô, tôi có nhiệm vụ thỏa mãn cô.”

Bách Khê “....”

Thỏa mãn cái gì, nhu cầu cái gì, thật sự cô không suy nghĩ lung tung gì hết!

Nhưng mà Đỗ Khang lại có thể mua băng vệ sinh cho cô, Bách Khê yên lặng, cảm tình với Đỗ Khang cũng từ từ tăng lên. Mặc dù đáng về Đỗ Khang lạnh lùng không thể tiếp xúc, nhưng không ngờ lại là một người đàn ông ấm áp.

Bách Khê không tự chủ được nhớ tới Lý Thiên Viễn, hai người đã từng đi siêu thị cùng nhau một lần, kết quả vì cô mua băng vệ sinh, Lý Thiên Viễn lại cảm hóa đơn tính tiền riêng, anh ta sợ mất mặt mỗi lần ông của anh ta. Vì chuyện đó hai người đã cãi nhau, dĩ nhiên cuối cùng hai người vẫn làm hòa. Ban đầu Bách Khê cảm thấy chuyện nhỏ đó cô cũng không cần so đo. Nhưng mà bây giờ xem ra, chỉ một chuyện nhỏ cũng thể hiện rõ bản chất chân thật của một người đàn ông, chuyện nhỏ cũng không để ý mình chứ đừng nói gì đến chuyện lớn.

“Mặc kệ thế nào, dù sao cũng cảm ơn anh, sau này loại việc như thế cứ để tôi tự làm là được rồi.” Bách Khê chân thành nói lời cảm ơn với Đỗ Khang mà anh chỉ hơi gật đầu một cái, đáng về hình như không thêm đề ý.

Không biết tại sao, trong lòng Bách Khê có chút buồn buồn.

Cô đột nhiên cảm thấy mình có chút đề ý đến cảm nhận của Đỗ Khang, loại cảm giác này rất kỳ diệu, là điều chưa từng có khi cô đối mặt với Lý Thiên Viễn.

Hai người im lặng ăn xong bữa tối, lúc Bách Khê dọn dẹp bát đĩa, Đỗ Khang nói Lý Thiên Viễn hẹn cô trưa mai gặp nhau ở quán cà phê.

Bách Khê có chút kì quái, rõ ràng người quen biết Lý Thiên Viễn là cô, nhưng hiện tại Lý Thiên Viễn muốn gặp cô lại nói trước với Đỗ Khang. Nhưng mà đây không phải chuyện quan trọng, quan trọng nhất là nếu ngày mai thuận lợi, cô thật sự có thể thoát khỏi tình trạng nghèo rớt mùng tơi này rồi.

Mà Bách Khê càng không nghĩ tới có phần sau, còn Đỗ Khang thì đã chuẩn bị hai phần thỏa thuận cho cô rồi.

Đỗ Khang nói: “Cô chỉ cần để anh ta trực tiếp kí tên là được, không cần nói thêm điều vô dụng gì nữa.” Đỗ Khang như cảm nhận được cảm giác của Lý Thiên Viễn, nói chuyện có thể rất phiền phức, nếu người đó có ý chí không kiên định, rất có thể bị Lý Thiên Viễn xoay như chong chóng. Anh cũng không hiểu, trước kia Bách Khê coi trọng Lý Thiên Viễn ở điểm nào, chẳng lẽ là vì Lý Thiên Viễn biết cách nói lời ngon tiếng ngọt?

Nghĩ vậy, ánh mắt Đỗ Khang nhìn Bách Khê đã có chút không thích hợp.

Lúc mới bắt đầu, Bách Khê không ngờ phải bồi thường, cô chỉ muốn lấy điều này để lại một vết nhơ trong hồ sơ của Điền Phương Lệ.

Nhưng mà chuyện kiện tụng này rất tốn thời gian, mà phương án bồi thường này của Đỗ Khang cũng khiến đối phương có một vết thương lớn, cho nên, Bách Khê cũng vui vẻ nhận lấy phần thưởng này thôi.

Nói cho cùng, chuyện như vậy cũng chính do Điền Phương Lệ muốn tìm đường chết, nếu như cô nàng không lên diễn đàn gây sự, nói xấu Bách Khê, Bách Khê cũng không sử dụng đến chiêu thức ngoan độc này.

Bách Khê cảm bản thỏa hiệp hà hê nghĩ, nếu như có thể moi tiền từ tên tham tiền Lý Thiên Viễn, đó quả là một điều vô cùng thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Làm Sao Để Hết Ưu Sầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Editor: Lin

Ngày hôm sau.

Mùa đông khó gặp được ngày nắng ấm áp.

Bách Khê bối rối ngồi trong quán cà phê, trong lòng không ngừng rửa xả tại sao tên đáng chết Lý Thiên Viễn còn chưa tới.

Có biết trên người cô chỉ còn lại bảy đồng nữa không, nếu dám lừa cô đến quán cà phê này làm cô leo cây, Bách Khê nhất định sẽ liều mạng để kiện chết cô nàng Điền Phương lệ đó.

Cô ngồi ở chỗ này nửa giờ, nếu không phải vì nhân viên phục vụ ở quán cà phê này rất hiểu chuyện, có lẽ Bách Khê đã sớm rời đi.

Chỉ là mỗi lần cô muốn rời đi, lại nghĩ đến chuyện hai vạn đồng đã gần trong gang tấc, cuối cùng cũng nhịn được.

Bách Khê biết, nhất định Lý Thiên Viễn không muốn bỏ tiền, cho nên mới kì kèo mè nheo không chịu đi.

Mười phút trôi qua, cuối cùng nhân viên phục vụ cũng không nhịn được chạy tới, muốn Bách Khê chọn món: “Chào tiểu thư, cô muốn chọn trước món gì không?”

Khuôn mặt Bách Khê ửng đỏ, đang chuẩn bị lắc đầu, lập tức nhìn thấy Điền Phương Lệ vội vàng đẩy cửa chính quán cà phê, mà tên Lý Thiên Viễn đáng đăm ngàn đao cũng đi theo sau. Bách Khê như trút được gánh nặng nói với người phục vụ: “Tôi có hẹn, chờ họ ngồi xuống sẽ bắt đầu gọi món.” Thật ra thì Bách Khê không có ý muốn uống cà phê, chờ lấy được tiền cô sẽ rời đi, về phần tính tiền, tất nhiên là do Lý Thiên Viễn phụ trách.

Bộ dạng Điền Phương Lệ xem ra là vừa mới khóc, mắt còn hồng hồng, cô ta đột nhiên kéo ghế ra ngồi xuống, tiếng vang khó nghe hấp dẫn tất cả ánh mắt của mọi người trong quán cà phê.

Dĩ nhiên, từ trước đến giờ, Điền Phương Lệ đều không quan tâm đến ánh mắt của người khác,

Cho nên cô ta đặt mông ngồi xuống, nói với Bách Khê: “Rốt cuộc cô muốn thế nào?”

Rốt cuộc muốn thế nào, cô còn có thể như thế nào!

Bách Khê hoàn toàn bị chọc giận, đầu năm người hại người khác còn có khí phách hơn người bị hại nhiều!

Bách Khê hừ lạnh: “Tôi không muốn như thế nào, chỉ đơn giản là cô không thoải mái thì tôi thấy sáng khoái, chỉ là chuyện đơn giản như vậy!”

“Sao cô nói chuyện...” Điền Phương Lệ vừa cãi nhau với Lý Thiên Viễn xong, tâm tình không được tốt, cho nên vừa mới nói câu đầu tiên đã lửa giận ngút trời, vào lúc này cuối cùng cũng phục hồi tinh thần lại, mới cảm thấy có chút sợ. Thật vất vả mới khiến Bách Khê vui vẻ, chỉ dùng một ít tiền dụ là được rồi, không thể lại chọc giận cô, cho nên cô ta lập tức chuyển đề tài: “Thôi, tôi không nói nhiều với cô, cô viết một bản hợp đồng không truy cứu nữa, tôi đưa tiền cho cô.”

Nghe cô ta nói như vậy, Bách Khê cũng thờ phào nhẹ nhõm, chỉ có Lý Thiên Viễn vẫn theo sát Điền Phương Lệ từ cửa đã không thể vui nổi, anh ta lập tức kéo tay áo Điền Phương Lệ, sau đó mang nụ cười giả dối lại tự nhận là rất chân thành nói: “Bách Khê, chúng ta cũng coi như là bạn học, giao tình nhiều năm như vậy, không đến nỗi xa lạ như vậy chứ.”

Lời này của anh ta cũng không sai, Bách Khê cũng quen biết hai người này được ba năm rưỡi, kết quả thì sao, hai người cùng nhau phản bội cô.

Một là kẻ phụ tình, một là kỹ nữ đầy bụng là tâm cơ, đối với hai người này, Bách Khê chỉ có một câu – cô đào vớ chó, thiên trường địa cửu.

Đối với người tên Lý Thiên Viễn này, Bách Khê lại không thể rõ ràng hơn, lúc cô nói về tiền với anh ta, anh ta nói lời tình cảm, lúc cô nói lời tình cảm với anh ta, anh ta lại nói chuyện tiền bạc với cô, Bách Khê lại có tình không muốn chiều tất xấu này của anh ta!

“Ai có giao tình với hai người, cho dù có thì cũng bị hai người lau sạch rồi, bây giờ tôi có phải nên cảm ơn hai người hay không, trước khi tôi tới đây, anh cũng không nói như vậy với tôi.”

Bị nói trúng tim đen như vậy, loại da mặt dày như Lý Thiên Viễn và Điền Phương Lệ cũng có chút không chịu nổi, về mặt hai người trở nên có chút lúng túng.

Lý Thiên Viễn khẩn cầu nhìn Bách Khê, nhỏ giọng nói: “Van em, chuyện đã qua cũng đừng nhắc lại nữa.”

Bách Khê nhếch miệng nở nụ cười, trong ngày đông ẩm áp nó trở nên cực kỳ chói mắt, khiến Lý Thiên Viễn có chút ngại ngùng, cô cười nói: “Anh nói không đề cập đến chuyện đã qua, anh cho anh là ai, vốn tôi cũng không muốn nói, nhưng là anh nói tới chuyện giao tình với tôi không phải sao, tôi vốn chỉ tính đến đây để nói chuyện tiền bạc với anh.”

Hình như Điền Phương Lệ đã có chút không chịu nổi, trực tiếp đưa tay vỗ bả vai Lý Thiên Viễn, sau đó Lý Thiên Viễn mới rút ví tiền từ trong bộ âu phục, chậm rãi móc chi phiếu ra khỏi ví.

Bách Khê bình tĩnh ngồi đối diện với anh ta, nhìn về mặt đau khổ của anh ta không sót gì, trong lòng vui muốn chết.

Đáng đời, trước kia keo kiệt không chịu cho Bách Khê tiền, lần này thì tốt lắm, lần duy nhất để anh ta móc ra, Bách Khê hoàn toàn không hề cảm thấy áy náy.

Đây là điều cô nên được!

“Đợi chút, trước cô phải đưa bản hợp đồng không truy cứu cô viết ra.” Lý Thiên Viễn nắm tờ chi phiếu trong lòng bàn tay, rất lưu luyến nói.

Bách Khê vui vẻ đồng ý, lấy một tập tài liệu đã chuẩn bị tốt từ trong túi ra, “Đây là tài liệu, hai người ký tên vào.”

Lý Thiên Viễn và Điền Phương Lệ nghiên cứu qua nhiều lần, cũng không nghiên cứu ra lý do, bắt đắc dĩ mà ký tên.

“Được rồi, tiền trao cháo múc, từ nay mấy người đi đường Dương Quan của mấy người, tôi đi đường Độc Mộc Kiều của tôi, đừng trêu chọc tôi, nếu không tôi sẽ không từ bỏ như hôm nay đâu.”

Bách Khê nói vô cùng tốt, vì cô không muốn sẽ tiếp tục có giao tình với hai người này thêm chút nào nữa.

Lại một trận im lặng, hai người đối diện không nói chuyện, chỉ có nét mặt của Điền Phương Lệ đã thả lỏng hơn một chút, mà sắc mặt Lý Thiên Viễn lại khó coi cực kì.

Cuối cùng cũng lấy được tiền mặt về trong tay, Bách Khê đặt tờ giấy mỏng trong lòng bàn tay, nhất thời toát mồ hôi.

Nói thật, trước kia cô cũng không cảm thấy tiền bạc quan trọng cỡ nào, nhưng sau khi cô đuổi mình ra cửa, lúc trong người chỉ còn lại mấy đồng, cô mới chân thực thấy được sức mạnh của đồng tiền.

Sau khi Lý Thiên Viễn và Điền Phương Lệ ký vào tài liệu thì lập tức rời đi, ngay cả chào hỏi cũng không thêm.

Vốn Bách Khê cũng muốn rời đi, nhưng lại thấy ánh mắt mong đợi của nhân viên phục vụ, trong nháy mắt Bách Khê lập tức ồ ồ rời.

Ba người bọn họ nói chuyện cũng không có chọn món, vậy chẳng khác gì chiếm dụng địa bàn ở quán cà phê nhà người ta.

Bách Khê rất hùng hổ vỗ bàn nói: “Cho tôi một ly nước đá!”

Nhân viên phục vụ: “...”

Bạn đang đọc truyện *Làm Sao Để Hết Ưu Sầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Editor: Lin

Bách Khê gọi một ly nước đá, xài hết số tiền mặt còn lại trong người mình.

Có điều bây giờ tâm tình cô rất vui vẻ, dù sao hiện tại cô cũng đang nắm trong tay số tiền bồi thường kéké xù.

Bách Khê nhảy lên, ra khỏi quán cà phê, đi theo đại lộ 11 trở về chung cư Lục Nguyên, cho đến lúc mở cửa cô mới thấy hai chân mình bủn rủn.

Lúc này đã là hai bà giờ trưa, nhất định cô không kịp làm cơm trưa. Bách Khê nghĩ, hiện tại cô có tiền cũng là nhờ Đỗ Khang giúp một tay, tối nay có thể xin Đỗ Khang ra ngoài ăn một bữa ngon, cũng không biết Đỗ Khang có đồng ý không.

Trải qua thời gian dài chung sống, Bách Khê cũng từ từ hiểu Đỗ Khang sâu hơn.

Đối với người bình thường mà nói, chuyện này cũng giống như trời sắp sập vậy, còn Đỗ Khang lại không như vậy. Có thể ngồi trên xe lăn mà lại giống như đang ngồi trên ngôi vua, trong thiên hạ cũng chỉ có một người.

Bách Khê lo sợ mở cửa, vốn đã chuẩn bị tinh thần nhận lấy một phen giáo huấn, lại không nghĩ rằng sẽ nhìn thấy một cô gái quen thuộc – Trần Chi Nghiên.

Trần Chi Nghiên đứng trong phòng khách, trên người không mặc quần áo, vóc người xinh đẹp khiến phụ nữ thấy xấu hổ, đàn ông phải kích động.

“A! Ai cho cô mở cửa! Mau rút ra ngoài cho tôi!”

Trần Chi Nghiên nghe được tiếng mở cửa, sắc mặt đầu tiên là tái đi sau đó lại đỏ lên, vào lúc nhìn thấy Bách Khê thì tức giận ngập trời.

Hôm nay cô tìm đến Đỗ Khang, là vì đặc biệt muốn cùng anh tái hợp.

Vốn cho rằng anh ngã gãy chân thành tàn phế, Trần Chi Nghiên cũng không quá thích Đỗ Khang nữa. Nhưng sau khi về nhà nói qua chuyện này với ba mẹ, lại bị mẹ dạy dỗ. Điều kiện gia đình Trần Chi Nghiên không tốt, mà điều kiện gia đình Đỗ Khang thì ngược lại, thật vất vả mới trèo lên được đây, sao có thể dễ dàng bỏ qua.

Mẹ cô nói rồi, vì là người tàn tật mới phải nắm trong tay. Thừa dịp hiện tại trong lòng Đỗ Khang còn chưa có ai, nếu Trần Chi Nghiên vẫn kiên quyết, tuyệt đối dành được tấm lòng của Đỗ Khang, đến lúc đó không sợ nhà bọn họ không cưới Trần Chi Nghiên. Sau khi kết hôn, tiền của Đỗ Khang nhất định sẽ do Trần Chi Nghiên bảo quản, đến lúc đó muốn tiêu xài bao nhiêu cũng được?

Trần Chi Nghiên đã quá quen cuộc sống khổ sở, vừa nghe mẹ nói vậy cô ta lập tức chạy đến nhà Đỗ Khang lấy lòng, may mắn cô nàng bảo mẫu đáng ghét Bách Khê không ở nhà, cho nên Trần Chi Nghiên vẫn không lên tiếng, làm bộ là người khác để Đỗ Khang mở cửa.

Cô ta cũng không hiểu, tại sao Đỗ Khang lại không muốn gặp mình như vậy, có điều mẹ cô ta còn nói, nếu Đỗ Khang không thích cô ta thì cũng không cần gấp, chỉ cần cô ta có thể xảy ra quan hệ với Đỗ Khang, không sợ nhà họ Đỗ không chấp nhận người con dâu này.

Trần Chi Nghiên cùng mẹ mình tính kế một phen, nhưng vạn lần cô ta vẫn không ngờ được vào thời điểm đặc sắc nhất Bách Khê lại trở về.

Thử nói xem Trần Chi Nghiên có thể không tức giận không?

Cạch một tiếng, cửa đóng lại, là do Đỗ Khang đóng.

Bách Khê lúng túng đứng trong phòng khách, mặc dù cảm thấy lời nói của Trần Chi Nghiên rất đáng ghét nhưng cô vẫn không đáp lại.

Nếu hai người thật sự ở cùng nhau, chơi cái gì cũng không phải thấy xấu hổ, tự cô cũng biết để không quấy rầy hai người.

Đỗ Khang lạnh lùng nói: “Người phải rút ra ngoài phải là cô mới đúng, cô nhìn bộ dạng bây giờ của cô mà không thấy xấu hổ sao?”

Sắc mặt Trần Chi Nghiên tái nhợt, lại hung hăng trừng mắt với Bách Khê một cái.

“Đỗ Khang, em thật sự không hiểu anh thích cô gái này ở điểm nào, chỉ nhìn việc cô ta dám quyến rũ bạn trai của cô gái khác thì cũng biết không phải hạng tốt đẹp gì.” Trần Chi Nghiên đẩy lừa đạn sang phía Bách Khê, không chút để ý thân thể mình bây giờ còn không có quần áo.

“Trần Chi Nghiên, tôi nhắc lại với cô một lần cuối cùng, chúng ta đã chia tay, tôi không còn bất kì quan hệ nào với cô, nếu như cô muốn biết lí do chia tay thì nguyên nhân tôi cũng đã chuyển đến qua hộp thư của cô rồi, hiện tại thì đi ra ngoài cho tôi, nếu không tôi sẽ gọi bảo vệ.”

Trái tim Trần Chi Nghiên nhảy lên một cái, hình như là đã dự liệu trước.

Lí do chia tay, chẳng lẽ là vì chuyện đó?

Không, không thể nào, sao Đỗ Khang có thể biết được chuyện đó...

Trần Chi Nghiên nhanh chóng lấy điện thoại di động ra, run rẩy mở hộp thư, nhưng chữ trong tin nhắn làm mắt cô ta đau nhói.

Ha ha, thì ra là như vậy, Đỗ Khang đã sớm biết.

Trần Chi Nghiên cũng không nén giận được nữa, cô nhếch miệng thu dọn quần áo vương vãi trên mặt đất, những giọt nước mắt rơi trên sàn nhà cũng nhanh chóng không thấy.

Mười phút sau, phòng khách yên tĩnh lại.

Bách Khê ngơ ngác đứng tại chỗ, cảm thấy đầu óc mình còn chưa kịp tiếp thu.

Một trận náo loạn, lại cứ như vậy hạ màn, quả thật giống như đang nằm mơ.

Sắc mặt Đỗ Khang vẫn bình thường như trước, nhưng dáng vẻ có chút mệt mỏi. Cho dù là anh, liên tiếp bị quấy rầy như vậy, bị mệt cũng là chuyện đương nhiên thôi.

Thấy dáng vẻ lúc này của Đỗ Khang, không hiểu sao Bách Khê không nhịn được muốn an ủi anh, nhưng lại không biết nên nói gì cho phải, cuối cùng chỉ có thể nói vài câu nhạt nhẽo: “Chân trời nào không có cỏ thơm, là cô ta không hiểu nên không quý trọng thôi.” Nói xong câu đó Bách Khê cũng cảm thấy ngớ ngẩn rồi, rõ ràng là Đỗ Khang muốn chia tay, những lời này nói ra thật sự không ổn.

Quả nhiên, Bách Khê vừa dứt lời, Đỗ Khang lập tức bị chọc cười.

Trên khuôn mặt lạnh lùng của anh hiện lên nụ cười khó coi, nhưng một khi mỉm cười, lại chói mắt hơn cả ánh nắng, chói mắt khiến Bách Khê không thể mở mắt ra được.

Đỗ Khang nói: “Cô bị ngốc à, loại phụ nữ như Trần Chí Nghiên, sao tôi có thể yêu.”

“Hả? Chẳng lẽ anh cũng bị bắt cả hai tay rồi hả?” Bách Khê đột nhiên cảm thấy thật thần kì, một người đàn ông hoàn hảo như Đỗ Khang lại có thể có người không biết quý trọng, nếu như cô có một người bạn trai như thế này, cô tuyệt đối không buông tay.

Đợi chút, Bách Khê, rốt cuộc mày đang nghĩ gì, chẳng lẽ trong lòng mày đang bắt đầu ảo tưởng trở thành bạn gái Đỗ Khang rồi sao?

Bách Khê run rẩy lắc đầu một cái, không muốn để mình si tâm vọng tưởng nữa.

Đỗ Khang nhìn hành động có chút kì quái của Bách Khê, cười một tiếng nói. “Thật sự kì lạ sao, chia tay người yêu không phải vì bắt cả hai tay thì cũng là vì bị bắt cả hai tay, một phần hai xác suất chẳng qua là vì hai chúng ta trùng hợp gặp trùng mà thôi.”

Bách Khê囧囧, đây có thể coi là ngụy biện.

Nhưng cũng không thể không thừa nhận, Bách Khê vì lời này của Đỗ Khang mà đỡ được tảng đá trong lòng mình xuống. Cô vẫn luôn cảm thấy chuyện bị Lý Thiên Viễn bắt cả hai tay là chuyện vô cùng mất mặt, nhưng theo cách nói của Đỗ Khang, có vẻ một phần hai xác suất bị cô gặp phải, cũng không có gì ngạc nhiên.

Bách Khê lạc quan nói: “Anh nói đúng, chẳng qua tôi thật sự không nhìn ra Trần Chí Nghiên là một người phụ nữ bắt cả hai tay.” Cứ như vậy, chuyện Đỗ Khang lạnh lùng với Trần Chí Nghiên cũng có thể chấp nhận được.

“Lý Thiên Viễn bắt cả hai tay, không phải cô cũng không nhìn ra được sao, bỏ qua đi, đầu óc của cô không thích hợp để nghiên cứu những điều này.” Đỗ Khang khinh thường nhìn Bách Khê một cái.

Bách Khê không phục: “Tôi không thích hợp nghiên cứu những thứ này, vậy anh nói xem, tôi thích hợp nghiên cứu cái gì?”

Đỗ Khang suy nghĩ một chút nói: “Nghiên cứu nên phục vụ tôi như thế nào.”

Bách Khê giận dữ, đây gọi là loại nghiên cứu gì vậy!

Bạn đang đọc truyện *Làm Sao Để Hết Ưu Sầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Editor: Lin

Kể từ hôm Trần Chí Nghiên xấu hổ rồi đi, thế giới của hai người yên tĩnh hơn nhiều.

Trong lúc ba mẹ Đỗ Khang đi công tác nước ngoài về, còn khen ngợi Bách Khê một lần, khiến Bách Khê có chút ngượng ngùng.

Thật ra ở cùng Đỗ Khang, Bách Khê cũng không phải làm nhiều, trừ ngày đầu tiên Đỗ Khang cố ý bắt cô dọn dẹp khắp phòng ra, mỗi ngày đều sẽ có người làm theo giờ đến dọn dẹp.

Nhiệm vụ mỗi ngày của Bách Khê là nấu cơm, ăn cơm, chơi với mèo, một tháng như vậy trôi qua, cô lại tăng thêm vài cân.

Ngày mùng 1 tháng 4 là ngày cá tháng tư, Bách Khê được Đỗ Khang đặc biệt cho phép ra ngoài đi chơi cùng với Lam Tiểu Tuyết.

Theo như nguyên văn câu nói của Đỗ Khang: “Bách Khê cũng đã làm việc vất vả, cũng nên có một ngày nghỉ.”

Bách Khê vốn đã miễn dịch với lời nói ác độc của Đỗ Khang, cũng không quan tâm nhiều như vậy, vui vẻ xách túi ra ngoài.

Kể từ khi trở thành bảo mẫu riêng của Đỗ Khang và ba con mèo nhà anh, Bách Khê đã lâu không đi chơi với Lam Tiểu Tuyết rồi. Bây giờ cô không chỉ có túi tiền bồi thường, còn có một vạn tệ tiền lương vừa ra lò, hiện tại cô vui vẻ hơn một tháng trước nhiều.

Lam Tiểu Tuyết và Bách Khê vừa thấy mặt nhau đã chạy thẳng đến quán lẩu, lúc hai người cùng học trung học chỉ thích ăn món cay nằm xu ở trước cổng trường, lên đại học chỉ thích ăn lẩu.

Nhiều ngày như vậy chưa được ăn lẩu, Bách Khê sắp không nhịn được rồi, vừa lấy thực đơn lập tức gọi ba đĩa thịt, sau đó nhẹ nhàng đưa thực đơn cho Lam Tiểu Tuyết nói: “Thoải mái chọn đi, hôm nay mình vừa nhận lương, mình trả.”

Lam Tiểu Tuyết nghi ngờ nhìn Bách Khê, có chút không tin nói: “Cậu coi mình là đồ ngốc sao, cậu mời khách?”

Lời này cũng không khách khí, cái gì mà cậu!

Bách Khê tròn mắt nhìn Lam Tiểu Tuyết một cái nói: “Mình là người nhàm chán vậy sao, nói cho cậu biết, bữa cơm hôm nay, mình không thể không mời.”

“Vậy thì tốt, mình cũng không khách khí.”

Chỉ thấy Lam Tiểu Tuyết nhanh chóng cầm bút, viết lên thực đơn mà như vẽ tranh, tập trung tinh thần một lúc lâu, mới cười như hồ ly ngẩng đầu lên.

“Bách Khê, nói đi, Đỗ Khang phát nhiều tiền lương khiến cậu hào phóng như vậy.” Lam Tiểu Tuyết vừa giao thực đơn cho nhân viên phục vụ vừa hỏi Bách Khê.

“Cậu không biết, mình nghĩ là Chu Kỳ đã nói cho cậu biết.” Bách Khê cười bỏ chiếc áo khoác vừa dày vừa nặng, tự nhiên nói.

“Lương một tháng là một vạn thật sao? Cậu nhận được công việc tốt như vậy sao không nói cho mình, vậy nhà đó còn thiếu bảo mẫu không, loại xinh đẹp này.”

Bách Khê liếc Lam Tiểu Tuyết một cái, cảm thấy rất bất đắc dĩ với tính tình bạn tốt, nhưng cũng không có biện pháp cứu vãn. Cô lạnh lùng ngồi một bên đội nước lạnh. “Tình ngộ đi Lam Tiểu Tuyết, cậu cảm thấy bạn trai cậu sẽ để cậu sống chung với một người đàn ông xa lạ trong một căn hộ sao, chẳng lẽ cậu ta không ghét cái mũi xanh lục trên đầu mình sao?”

Trừ khi Chu Kỳ mất trí mới để cho Lam Tiểu Tuyết làm loại công việc này, hơn nữa, bản thân Chu Kỳ cũng có tiền, nếu không phải bản tính Lam Tiểu Tuyết bướng bỉnh không chịu dùng tiền của Chu Kỳ, cô nàng sớm đã biến thành đại gia rồi.

Nhắc tới bạn trai mình, Lam Tiểu Tuyết lộ vẻ mặt có chút tức giận, thu hồi vẻ mặt kích động, bĩu môi nói: “Anh ấy cũng không thông minh như vậy đâu, căn bản là một tên đầu heo không hiểu gì.”

“Chuyện gì xảy ra giữa hai người vậy?” Bách Khê nhận thấy trong giọng nói của Lam Tiểu Tuyết có gì đó không đúng, lập tức hỏi.

“Một đồng chuyện không tốt, không nói đến cũng được, hay là cậu nói chuyện cậu và Đỗ Khang đi, một tháng đã qua, cậu cũng sớm tóm được chứ?”

“Cái gì mà tóm được hay không tóm được, mình và anh ấy không có chút quan hệ nào.”

Không biết vì sao, Bách Khê nói ra những lời này xong lại thấy đỏ mặt, đúng lúc này nhân viên phục vụ bưng nồi lẩu lên, vậy cô mới không bị cô nàng Lam Tiểu Tuyết phát hiện cô có gì đó không đúng.

Nói thật, mặc dù hiện tại Đỗ Khang đang ngồi trên xe lăn, hơn nữa còn thường dùng lời nói ác độc trêu chọc cô làm thú vui, nhưng Bách Khê lại rất khó sinh ra cảm giác ghét bỏ anh, thậm chí còn có chút cảm giác yêu thích. Thứ nhất là vì Đỗ Khang quá đẹp trai, bách Khê thật sự không nổi tức giận với khuôn mặt xinh đẹp đó; thứ hai Đỗ Khang là một người trong nóng ngoài lạnh, mặc dù lời nói của anh ác độc, nhưng phần lớn thời gian vẫn luôn quan tâm đến cô.

Nhất là có một ngày, máy tính của Bách Khê bị hư phải mượn máy của Đỗ Khang, thần xui quỷ khiến gì cô lại mở ra một văn bản.

Trong đoạn văn bản ghi chép một ít số hiệu, nhìn kỹ, đây chính là bài viết của người ẩn danh trên diễn đàn ngày hôm đó, nhưng mà bên trong đoạn văn bản này, chứng cứ lại càng rõ ràng, đầy đủ hơn.

Bách Khê lập tức hiểu rõ, thì ra người ngày đó ra tay giúp cô chính là Đỗ Khang!

Sau khi biết chuyện này, Bách Khê cảm thấy cảm giác của mình đối với Đỗ Khang đã hoàn toàn thay đổi, từ lúc mới đầu chỉ là một chút cảm tình, bây giờ đã biến thành một loại tình cảm không nói rõ được.

Tất cả đều đã thay đổi.

Nhưng Bách Khê lại không có đủ dũng khí để nói loại tình cảm thành lời, vì cô căn bản còn không hiểu rõ Đỗ Khang.

Rất cuộc đối với Đỗ Khang cô là gì, Bách Khê không xác định được; rất cuộc Đỗ Khang có ý gì khác với cô hay không, Bách Khê cũng không xác định được.

Cho nên cô chỉ có thể giấu phần tình cảm này dưới đáy lòng, yên lặng thích, thậm chí là Lam Tiểu Tuyết, cô cũng không có ý định nói ra.

Hiệu suất của quán ăn này rất nhanh, chỉ trong lát các món thịt đã được bày đầy trên bàn, hai kẻ tham ăn vừa nhìn thấy thịt thì lập tức như hai kẻ điên, một lúc sau rau được bày thì cũng không còn sức để ăn nữa.

Nhưng phong cách của hai người là không thể lãng phí, cho nên chỉ tạm thời ngưng chiến một lát, lại bắt đầu tính toán chuẩn bị tái chiến.

Lam Tiểu Tuyết vuốt ve cái bụng tròn vo nói: “Không được, hôm nay chúng ta nhất định phải ăn hết, chúng ta chia đồ ăn còn dư lại, nếu ai ăn mà còn dư thì phải đồng ý với một điều kiện của đối phương.”

“Cậu lại có ý định xấu gì vậy, nói cho cậu biết, cậu cũng đừng đánh chủ ý vào Đỗ Khang, mình không chọc nổi.”

Dù sao Bách Khê và Lam Tiểu Tuyết cũng có vài chục năm giao tình, chẳng lẽ cô lại không nhìn ra được Lam Tiểu Tuyết lại chuẩn bị có ý xấu gì, lập tức bác bỏ ý định của Lam Tiểu Tuyết.

Nhưng Lam Tiểu Tuyết cũng đâu phải là đèn đã cạn dầu, dù không tính kế được, cô cũng sẽ không bỏ cuộc.

Trong lúc hai người ăn xong cơm, đang đứng trước quầy tính tiền, cô trực tiếp lấy điện thoại của Bách Khê nhấn một tin cho Đỗ Khang.

Mặc dù Bách Khê vẫn luôn không thừa nhận, nhưng Lam Tiểu Tuyết có thể nhìn ra, Bách Khê nhất định là có ý với Đỗ Khang, cô nghĩ thấy hai người mà tiếp tục như vậy cũng không phải là một cách hay, cho nên lập tức giúp hai người đẩy một tay.

Đợi đến khi Bách Khê trở lại, Lam Tiểu Tuyết làm bộ như không có gì khoắc tay Bách Khê, lôi kéo cô đi về phía cửa chính.

“Tiểu Tuyết, nếu cậu bận thì về, còn nếu không bận thì đi dạo phố mua vài bộ quần áo với mình...” Cũng lâu rồi Bách Khê không mua quần áo mới, cũng từng bị Đỗ Khang nói cô mặc tới mặc lui một bộ quần áo bản thủ, cho nên hôm nay vất vả lắm mới được ra cửa một lần, cô định mua thêm cho mình vài bộ quần áo.

Mặc dù biết mình rất ít tiền, nhưng Bách Khê lại muốn Đỗ Khang nhìn thấy dáng vẻ xinh đẹp của mình một lần, huống hồ những bộ quần áo cũ kia của cô lại nhất định không có khả năng đó rồi.

Lam Tiểu Tuyết gật đầu nói: “Đúng đúng đúng, nhanh đi mua vài bộ quần áo thật đẹp, mê hoặc chết cái vị ở trong nhà đó đi.”

Khuôn mặt của Bách Khê đỏ lên, quả thật không muốn tiếp tục nói chuyện với Lam Tiểu Tuyết nữa.

“Nói cái gì vậy, mình chỉ mua vào bộ quần áo bình thường thôi!”

“Ai ya, xấu hổ đúng không...” Thật vất vả Lam Tiểu Tuyết mới có thể thấy được Bách Khê đỏ mặt, sao có thể dễ dàng bỏ qua, nhất định phải trêu ghẹo cô thật lâu mới thả đi.

Bách Khê cao 1m65, da trắng, khuôn mặt đẹp, hơn nửa tuổi còn trẻ, trang điểm một chút tuyệt đối là một mỹ nữ. Cô và Lam Tiểu Tuyết, một người có phong cách nhẹ nhàng, một người phong cách đáng yêu, đi trên đường liên tiếp nhận được sự chú ý, người muốn đến gần cũng nhiều vô kể, cuối cùng hai người không thể không trở về.

Sau khi đưa Lam Tiểu Tuyết về trường, Bách Khê mới trở về chung cư Lục Nguyên.

Trong lòng cô có chút thấp thỏm, nhớ lại lời Lam Tiểu Tuyết vừa nói với mình, thích là phải dùng cảm theo đuổi, đừng có chờ đến lúc anh ta trở thành chồng người khác rồi ở đó mà đau khổ.

Song khi lấy điện thoại di động ra, phần thấp thỏm này lại hoàn toàn thay đổi.

Là tin nhắn từ Đỗ Khang: “Ừ, cô về rồi nói.”

A, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Bách Khê thanh toán tiền xe, đôi tay run rẩy mở hộp tin, một tin nhắn tỏ tình to gan đập ngay vào mắt cô.

Bách Khê: ...

Lam Tiểu Tuyết, cậu ra đây, mình đảm bảo không đánh chết cậu!

Bách Khê đáng thương đứng ở trước cửa chung cư lại chậm chạp không dám mở, trực tiếp gọi một cuộc điện thoại cho Lam Tiểu Tuyết, ai biết cô nàng thông minh đó lại có thể không nhận.

Lần này đúng là ngậm bồ hòn làm ngọt, khổ mà cũng không nói được.

Cô phải nói với Đỗ Khang để cái chết của cô đỡ thảm hơn một chút đây?

Trò chơi ngày cá tháng tư? Có lẽ sẽ trực tiếp nhận lấy con thịnh nộ như bão táp.

Bạn cô làm loạn? Có vẻ cũng không tốt hơn là bao.

Nghĩ tới nghĩ lui, đứng ở cửa hồi lâu, cuối cùng Bách Khê cũng hạ quyết định, thì dút khoát nói thẳng đi.

Cô nghĩ, thật ra con người Đỗ Khang cũng không tệ, chỉ cần cô đủ chân thành, cô tin Đỗ Khang sẽ không cười nhạo mình.

Bách Khê lấy hết dũng khí mở cửa chống trộm ra, không ngờ lại phát hiện, Đỗ Khang không có ở nhà.

Thật vất vả mới lấy đủ tình cảm ra để nói, Đỗ Khang lại không có ở nhà.

Bách Khê cảm thấy lòng mình như cắt ra từng mảnh để mèo ăn rồi.

Qua mười phút, lại tiếp tục mười phút....

Bách Khê nhìn tin nhắn trong điện thoại di động, khổ sở muốn rơi nước mắt.

Nói là chờ mình trở lại rồi nói, đều là gạt người!

Bách Khê đột nhiên nghĩ đến, chẳng lẽ Đỗ Khang đoán được tin nhắn đó là tin nhắn ngày cá tháng tư, cho nên mới nhắn lại như vậy, mà cô lại ngu ngốc muốn tỏ tình, đúng là ngớ ngẩn hết sức.

Có câu nói thế này, Valentine có bao nhiêu sự lừa dối trốn trong lời ngon tiếng ngọt, ngày Cá tháng tư có bao nhiêu chân tình trốn trong sự lừa gạt.

Cho đến khi cảm giác này rơi lên người mình, Bách Khê mới phát hiện ra nó khổ sở đến thế nào.

Đúng lúc này, cửa đột nhiên bị đẩy ra.

Một dáng người đàn ông cao lớn đi vào, sau đó rất tự nhiên đóng cửa chống trộm lại.

Bách Khê ngồi trên ghế salon vẻ mặt như sau - (๑๐๑)

“Đỗ Khang, chân của anh không bị thương sao?”

“Chẳng lẽ tôi không được phép bình phục sao?” Đỗ Khang lạnh lùng mắng.

Bách Khê soát một cái, đột nhiên đứng thẳng lưng, đầu óc còn chưa hồi phục nói: “Không phải, ban đầu anh đã nói tôi phải chăm sóc anh bốn tháng, tôi còn tưởng rằng phải hơn bốn tháng nữa anh mới hoàn toàn hồi phục?”

Đỗ Khang cời áo khoác, sau đó nhìn vào mắt Bách Khê, lúc này cô còn cảm thấy bị áp bức hơn khi anh ngồi trên xe lăn.

“Những chuyện này đều không quan trọng.”

“Chuyện này còn không quan trọng, là quá quan trọng có được không!” Bách Khê hét lên trong lòng.

Cô không phản bác Đỗ Khang, vì cô phát hiện, bây giờ Đỗ Khang quả thật rất đáng sợ, Đỗ Khang tiến thêm mấy bước, Bách Khê lại không tự chủ lùi lại mấy bước.

“Anh muốn làm gì?” Bách Khê theo bản năng đưa tay lên che ngực.

Đỗ Khang nhìn thấu sự sợ hãi trong lòng Bách Khê, giọng hơi uất ức: “Tôi còn có thể làm gì, là cô tỏ tình với tôi trước, chẳng lẽ cô hối hận rồi sao?”

Bách Khê cảm thấy, hiện tại cô hối hận còn kịp sao?

Hiển nhiên là đã quá muộn rồi.

Mặt cô đỏ bừng cúi đầu, nhưng đang kháng cự lại ánh mắt của Đỗ Khang, nhưng một giây sau, một đôi bàn tay mạnh mẽ vòng qua eo cô.

Một giọng nói từ tình không hề báo trước vang lên bên tai cô, khiến trong nháy mắt, thân thể của Bách Khê không chống đỡ nổi nữa.

Anh nói. “Bách Khê, bây giờ mới hối hận, chậm rồi.”

Đây là lần đầu tiên Đỗ Khang gọi tên cô một cách hoàn chỉnh, giọng nói dễ nghe như có thể khiến lỗ tai mang thai.

Bách Khê mơ mơ màng màng, cũng không biết đôi môi bị chiếm đoạt từ lúc nào.

Lúc đầu chỉ lướt qua một chút rồi dừng, sau đó lại trở nên dửng dưng mãi lạ thường, giống như một con dã thú nhắm vào con mồi của mình.

Nụ hôn qua đi, Bách Khê ngơ ngác ngồi trên ghế sa lon, cảm thấy như có chỗ nào không đúng.

Cô nhìn Đỗ Khang tự nhiên đi lại, căn bản không có dáng vẻ chân vừa khôi phục, chẳng lẽ trước kia anh làm bộ bị gãy chân!

Trong lòng Bách Khê đột nhiên có một loại dự cảm chẳng lành, như từ khi bắt đầu cô đã bị gài bẫy vậy!

Rất lâu sau, mỗi khi nhắc lại chuyện này, Bách Khê đều tức đến nghiến răng, nhưng mỗi lần Đỗ Khang đều vô cùng thuần thực tránh đi vấn đề máu chó.

Cho đến khi Bách Khê ép hỏi anh em tốt của Đỗ Khang, Chu Kỳ, lúc này mới biết được chân tướng.

Thì ra người từ đầu đã yêu không phải là cô, mà là tên trong nóng ngoài lạnh chết đi vẫn kiêu ngạo Đỗ Khang; thì ra trước kia Đỗ Khang đã biết Bách Khê, còn thăm mền Bách Khê rất lâu.

Nhưng Đỗ Khang là người kiêu ngạo như vậy, vẫn không chịu đi tỏ tình, anh đợi Bách Khê yêu mình, lại không nghĩ đến Bách Khê thô thân kinh, căn bản không biết anh.

Cho đến năm thứ tư, cuối cùng Đỗ Khang cũng không nhận được nữa, lúc này mới xảy ra sự kiện bị tai nạn xe.

Sau khi nghe xong chân tướng, Bách Khê chỉ im lặng, nếu Lam Tiểu Tuyết không thay cô nhấn tin nhắn đó, chẳng lẽ Đỗ Khang vẫn thật sự ngồi xe lăn bốn tháng sao?

Chỉ là dù người đàn ông này vừa kiêu ngạo vừa ăn nói khó nghe, còn thích nhất nói móc cô, tình cảm của hai người lại mấy năm mà vẫn tốt như một ngày.

Sau đó Bách Khê được như nguyện đi du học ở Anh, còn chia xa Đỗ Khang thật lâu, thậm chí thỏa mãn vô số yêu cầu vô lý của Đỗ Khang, nhưng ngay ngày hôm sau đến Anh, Bách Khê mới phát hiện ra, Đỗ Khang cũng xin trường đại học A, hơn nữa cũng đã thuê xong phòng ốc, vì vậy hai người lại cãi nhau một hồi.

Cãi nhau thì cãi nhau, cuộc sống vẫn tiếp tục trôi.

Bách Khê cảm giác những tên đẹp trai có tiền lớn lên đều không dùng được, cho đến khi cô gặp Đỗ Khang; trước kia Đỗ Khang cảm thấy phụ nữ ngực lớn chỉ là phế vật, cho đến khi anh gặp Bách Khê,

Cũng coi như đã đầu vào đấy!

Bạn đang đọc truyện *Làm Sao Để Hết Ưu Sầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.